DA

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 18.06.2002
KOM(2002) 326 endelig

2000/0238 (CNS)

Ændret forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND

Den 20. september 2000 vedtog Kommissionen et forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus[1].

Forslaget blev sendt til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav en positiv udtalelse den 25. og 26. april 2001 (CES 530/2001).

På plenarmødet den 20. september 2001 vedtog Europa-Parlamentet sin udtalelse, hvori det godkendte Kommissionens forslag med en række ændringsforslag og opfordrede Kommissionen til at ændre sit forslag i overensstemmelse hermed. På grundlag af en betænkning, som formanden for Udvalget om Borgernes Friheder og Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, Graham R. Watson, fremlagde på plenarmødet, vedtog Europa-Parlamentet 106 ændringsforslag (A5-0291/2001)[2].

I Rådet blev der forhandlet om forslaget i løbet af 2001. Under det belgiske formandskab vedtog Rådet på sit møde i december 2001 en række konklusioner for så vidt angår linjen i det kommende direktiv[3].

Det Europæiske Råd i Laeken anmodede i sin erklæring Kommissionen om at fremsætte et ændret forslag.

2. ET OVERBLIK OVER DET NYE FORSLAG

I overensstemmelse med Rådets konklusioner fastsættes der i dette forslag en anden struktur for asylprocedurerne i medlemsstaterne, og et stort antal af de minimumsstandarder, som Kommissionen havde foreslået, ændres.

Desuden er en række af Europa-Parlamentets ændringsforslag medtaget, enten i betragtningerne eller i teksten til forslaget.

Der er foretaget følgende vigtige ændringer:

1. På forslag af visse medlemsstater og Europa-Parlamentet er næsten alle garantierne i kapitel II blevet ændret, dvs. enten forbedret med hensyn til det niveau af beskyttelse, der ydes til asylansøgere, eller indskrænket for at tage hensyn til specifikke omstændigheder eller undtagelser, der forekommer i praksis, metoder til bekæmpelse af eller garantier mod misbrug og visse vilkår eller særlige forhold i medlemsstaterne.

2. I overensstemmelse med Rådets konklusioner er systematikken for procedurerne i de tidligere kapitler III og IV blevet ændret. I stedet for at blive behandlet i en særskilt indledende undersøgelsesprocedure kan ansøgninger, der betragtes som uantagelige, behandles i hasteprocedurer.

3. På forslag af visse medlemsstater indføres der særlige standarder for to nye former for hasteprocedurer, nemlig en procedure for behandling af ansøgninger,

---

1 KOM(2000) 578 endelig, EFT C 62E af 27.2.2001, s. 231.

2 EFT C 77E af 28.3.2002, s. 94.

3 15107/1/REV 1. Pressemeddelelse 14581/01 (Presse 444), 2396. møde i Rådet (retlige og indre anliggender og civilbeskyttelse), Bruxelles, den 6. og 7. december 2001.

der indgives ved grænsen eller ved indrejsen i medlemsstaten, og en procedure, hvor det vurderes, om der skal indledes en ny procedure i forbindelse med gentagne ansøgninger.

4. Der indføres en række nye tilfælde, hvor ansøgningerne ikke kan behandles, mens andre tilfælde, hvor der er bevis for forseelser eller misbrug af proceduren fra asylansøgerens side, også kan behandles i hasteprocedurer.

5. Forpligtelsen til at fastsætte en rimelig frist for, hvornår der skal træffes afgørelse i normalproceduren, og til at betragte manglende overholdelse af denne frist som en negativ afgørelse, som ansøgeren kan påklage, og klageorganernes pligt til at træffe afgørelse inden for en rimelig frist udgår.

6. Forpligtelsen til at indføre et klagesystem med to instanser, hvor en domstol mindst én gang har kompetence til at prøve en afgørelse, erstattes i overensstemmelse med de generelle fællesskabsretlige principper af en bestemmelse om, at enhver asylansøger har ret til effektive retsmidler for en domstol i forbindelse med en afgørelse om hans ansøgning, idet det er op til medlemsstaterne at fastlægge de institutionelle rammer for klage eller anke.

7. På grundlag af et ændringsforslag fra Europa-Parlamentet foreslås det, at gennemførelsen af dette specifikke asyldirektiv skal vurderes mindst hvert andet år.

BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE

Betragtningerne

Betragtningerne er blevet ændret for at tage hensyn til ændringerne i teksten. Desuden afspejler de (dele af) Europa-Parlamentets ændringsforslag 2, 3, 4, 5, 8, 11, 17 og 21.

KAPITEL I

Anvendelsesområde og definitioner

Artikel 1

I denne artikel defineres formålet med direktivet.

Artikel 2

Denne artikel indeholder definitioner af de forskellige begreber og udtryk, der bruges i forslaget. På grund af ændringerne i kapitlet om klage- og ankeadgang udgår definitionerne af "ankeinstans", "appelret" og "afgørelse", da de nu er overflødige. Henvisningen til en besluttende myndighed med karakter af domstol og henvisningen til de forskellige steder, hvor frihedsberøvelse kan finde sted, udgår ligeledes, da de nu er overflødige. Der indsættes en definition af "repræsentant" for klart at beskrive de forskellige personer eller organisationer, der repræsenterer uledsagede mindreårige i medlemsstaterne. Den følger definitionen i resolutionen under søjle 3 fra 1997 om uledsagede mindreårige, der er statsborgere i tredjelande. Begrebet "flygtning" defineres i det ændrede forslag i sammenhæng med forslaget til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse (KOM(2001) 510 endelig). Der indsættes en særskilt definition af "endelig afgørelse" for at skabe større juridisk klarhed i teksten.

Artikel 3

Henvisningen til protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, flyttes til en betragtning.

Artikel 4

For at understrege, at medlemsstaterne frit kan fastsætte gunstigere standarder for procedurerne, hvilket Europa-Parlamentet krævede i sit ændringsforslag 18, er der indsat en ny artikel herom.

KAPITEL II

Grundlæggende principper og garantier

Artikel 5

Den tidligere artikel 4 er især blevet ændret for at tage hensyn til en række forslag, der er blevet drøftet på ekspertniveau i Rådet.

1) Stk. 1 sikrer, at medlemsstaterne ikke afviser en asylansøgning eller udelukker den fra realitetsbehandling, alene fordi den ikke er indgivet hurtigst muligt. Tidsfrister for indgivelse af ansøgninger om beskyttelse er ikke forbudt som sådan, men kun for så vidt som de kan bruges til at omgå kravet om en passende behandling af en ansøgning.

2) Ifølge stk. 2 kan medlemsstaterne kræve, at asylansøgninger indgives personligt; i så fald kan en advokat eller anden rådgiver ikke handle på vegne af den pågældende.

3) Selv om ansøgningerne normalt indgives personligt i overensstemmelse med stk. 2, tillader nogle medlemsstat, at en person indgiver en ansøgning på en andens vegne. På grundlag af den tidligere artikel 4, stk. 4, ifølge hvilken denne praksis var tilladt, gives der i dette forslag en række yderligere garantier i stk. 3 og 4. I stk. 3 fastsættes der regler for personer, der ikke kan indgive en ansøgning på egne vegne (mindreårige under en alder, der skal fastsættes ved national lov, og uledsagede mindreårige, hvis ansøgning skal indgives af en repræsentant).

4) Stk. 4 opstiller til gengæld minimumsgarantier, som finder anvendelse, hvis medlemsstaterne ønsker at fastsætte ved lov, at en asylansøgning også kan indgives af en ansøger på vegne af personer, som han har forsørgerpligt over for (ægtefælle, mindreårige osv.). For at forebygge misforståelser og misbrug skal den pågældende eksplicit anmode om, at der indgives en asylansøgning på hans/hendes vegne. Dette indebærer, at den pågældende ikke længere kan indgive en særskilt ansøgning. Hvis den pågældende indgiver en særskilt ansøgning, kan medlemsstaterne afvise ansøgningen med den begrundelse, at der allerede er indgivet en ansøgning.

5) Stk. 5 skal sikre, at proceduren for fastsættelse af flygtningestatus indledes hurtigst muligt efter, at en ansøgning er indgivet i en medlemsstat, selv om der ifølge national lovgivning er formkrav, der skal opfyldes (f.eks. krav om, at den pågældende skal udfylde et asylansøgningsskema eller give møde et bestemt sted med henblik på identifikation).

6) Stk. 6 omfatter to forpligtelser, der tidligere optrådte i forskellige artikler, nemlig forpligtelsen til at sikre, at alle myndigheder, der kan forventes at modtage henvendelser ved medlemsstatens grænse eller på dens område, har modtaget instrukser om at videresende ansøgninger til behandling hos den kompetente myndighed (tidligere artikel 4, stk. 3), og forpligtelsen til at give disse myndigheders personale den nødvendige uddannelse (tidligere artikel 14, stk. 1, litra a)).

Artikel 6

1) Artiklens anvendelsesområde er blevet præciseret ved at tilføje en henvisning til den besluttende myndighed. Forpligtelsen vedrører retten til at forblive i landet, indtil der træffes afgørelse i første instans. Retten til at forblive i landet under klage eller anke afhænger af anvendelsen af artikel 39 og 40.

2) Stk. 2 henviser til en ny artikel, som giver medlemsstaterne mulighed for at have en særlig procedure for gentagne ansøgninger (se artikel 33 og 34). En indledende undersøgelse vil gøre det muligt for medlemsstaterne at afgøre, om der er rimelig grund til at "indlede en

ny asylprocedure". Fra det tidspunkt, hvor det besluttes ikke at indlede en ny procedure, kan medlemsstaterne udsende ansøgerne fra deres område på grundlag af en tidligere afgørelse. Spørgsmålet om, hvorvidt klage eller anke har opsættende virkning, behandles i kapitel IV.

Artikel 7

Tidligere artikel 6, artikel 13, stk. 1, og artikel 14, stk. 1, litra d), samles i én artikel under overskriften "krav til behandlingen af ansøgninger". Standarderne afspejler nøgleelementerne i en retfærdig og effektiv procedure til fastsættelse af flygtningestatus og samles derfor i én artikel. I artikel 7, stk. 1, litra b), opdeles forpligtelsen i den tidligere artikel 14, stk. 1, litra d), i en forpligtelse til at indhente oplysninger om hjemlandet og en forpligtelse til at give det personale, der behandler og træffer afgørelse om ansøgningerne, disse oplysninger. Der er kun foretaget mindre ændringer i indholdet i forpligtelsen i stk. 2.

Artikel 8

Begrebet "en retfærdig og effektiv procedure" skal også afspejles i standarderne for de formelle og materielle krav til selve afgørelserne. Disse standarder indgik tidligere i artiklen om proceduregarantier for asylansøgere. Det foreslås nu at indføre en særskilt artikel, som mere eller mindre overtager ordlyden fra den tidligere artikel 7, litra d).

Artikel 9

I denne artikel fastsættes der en række garantier for alle asylansøgere under den besluttende myndigheds behandling af deres asylansøgning, både i hasteproceduren og i normalproceduren. Der er foretaget en række ændringer i den tidligere artikel 7 på baggrund af drøftelserne i Rådet.

Der er foretaget følgende ændringer i stk. 1:

a) Bestemmelsen om information understreger, at oplysningerne skal gives tidligt nok til, at ansøgeren både kan udøve sine rettigheder og opfylde de forpligtelser, der er omhandlet i dette direktiv. Det fastsættes ikke, hvordan det skal ske. Som foreslået i Europa-Parlamentets ændringsforslag 23 kan det gøres i form af en standardskrivelse, f.eks. et standarddokument om proceduren på et sprog, som ansøgeren med rimelighed kan formodes at forstå. Formålet med ændringen er også at understrege, at det ikke er nødvendigt at give alle oplysningerne på én gang, så længe de gives tidligt nok til, at den pågældende kan udøve sine rettigheder og opfylde sine forpligtelser.

b) Det præciseres nu, at medlemsstaterne mindst skal sørge for, at ansøgeren, når han indkaldes til en samtale, inden der træffes afgørelse i første instans – uanset om der er tale om den samtale, der er nævnt i artikel 10-12, eller en anden samtale i denne fase af proceduren – skal have stillet en tolk til rådighed.

c) I stedet for at skulle give ansøgeren mulighed for at kommunikere med (en repræsentant for) UNHCR eller en anden organisation, der arbejder på vegne af UNHCR, er medlemsstaterne nu blot forpligtet til ikke at nægte ansøgeren en sådan mulighed.

d) Med litra d) indføres begrebet underretning, hvilket understreger behovet for, at ansøgeren officielt får meddelelse om afgørelsen i sin sag. Det skal indgå i det sæt af minimumsstandarder, der skal indføres i første fase af harmoniseringen. Der fastsættes to forpligtelser. For det første skal asylansøgeren underrettes om afgørelsen i første instans inden for en rimelig frist, efter at afgørelsen er truffet. For det andet skal den pågældende underrettes om afgørelsen på en passende måde. Ved underretningen skal det sikres, at afgørelsen gives til den pågældende personligt. Dette kan ske ved at sende den med posten til den adresse, ansøgeren har opgivet, eller ved rent fysisk at aflevere afgørelsen til

ansøgeren selv (f.eks. på et modtagecenter, hvor vedkommende afventer udfaldet af proceduren). For at sikre den nødvendige smidighed ved gennemførelsen af denne potentielt vidtrækkende forpligtelse tilføjes det, at hvis en advokat eller anden rådgiver repræsenterer ansøgeren, kan denne advokat eller rådgiver i stedet underrettes om afgørelsen. Repræsentation betyder i denne forbindelse, at advokaten eller rådgiveren træder i ansøgerens sted i forbindelse med visse formelle retshandlinger. Hvis ansøgeren ikke kan underrettes om afgørelsen på den måde, der er beskrevet ovenfor, f.eks. fordi han er forsvundet, skal underretning om afgørelsen ske på en anden passende måde. Alt efter national praksis kan det ske gennem offentliggørelse i den pågældende medlemsstats statstidende, aflevering på ansøgerens sidste kendte adresse osv. Den pågældendes forsvinden bør ikke forhindre, at afgørelsen kundgøres.

e) Ligesom i det oprindelige forslag er det ikke nødvendigt at oversætte selve afgørelsen til et sprog, som ansøgeren forstår. Da det er de færreste ansøgere, der kan læse eller fuldt ud forstår medlemsstatens officielle sprog, skal de i det mindste informeres om indholdet i afgørelsen på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå. Medlemsstaterne har foreslået, at teksten skal afspejle, at det i princippet snarere bør være den pågældende advokat eller rådgiver, der (med hjælp fra en tolk) varetager denne opgave. Hvis ansøgeren ikke er repræsenteret, er det nødvendigt, at medlemsstaterne selv sørger for, at vedkommende underrettes på anden måde i overensstemmelse med princippet. Medlemsstaterne kan f.eks. vedlægge afgørelsen et (standard)informationsark.

Stk. 2 træder i stedet for den tidligere artikel 8, stk. 3. I stk. 3 fastsættes det, at de fleste af garantierne også gælder under klage eller anke. Det er imidlertid ikke nødvendigt at medtage hele listen over garantier. Forpligtelsen i litra a) til at informere ansøgeren om (hele) den procedure, der skal følges, er under alle omstændigheder allerede opfyldt i første instans. Hvad angår forpligtelsen i litra e), anses det for at være mere hensigtsmæssigt, at reglerne for, hvordan de pågældende skal underrettes om domme fra ankeinstanser, fastsættes på medlemsstatsniveau.

Artikel 10

Artikel 10, 11 og 12 indeholder standarder vedrørende den personlige samtale, som både giver ansøgerne de nødvendige garantier og giver medlemsstaterne den nødvendige smidighed. Den tidligere artikel 8 opdeles i tre forskellige bestemmelser, der vedrører henholdsvis det personlige anvendelsesområde for forpligtelsen til at afholde en samtale, de objektive krav til afholdelsen af samtalen og anvendelsen af (resultatet af) den personlige samtale, dvs. samtalereferatet, under processen til fastlæggelse af flygtningestatus.

Artikel 10 vedrører de personer, der indkaldes til en personlig samtale, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse. Artikel 10 træder i stedet for den tidligere artikel 8, stk. 1 og 5. Alt efter fasen i og arten af proceduren henvises der i denne artikel til den personlige samtale om ansøgningens antagelighed og/eller sagens realitet eller til den personlige samtale om sagens realitet.

Princippet om, at enhver asylansøger skal have mulighed for at fremlægge sin sag under en personlig samtale, fastholdes fuldt ud i stk. 1. Ligesom i alle andre administrative procedurer er en udveksling af oplysninger vigtig for, at der kan træffes afgørelse på grundlag af de relevante omstændigheder. Asylprocedurerne adskiller sig generelt fra andre administrative procedurer ved, at asylansøgere ikke altid kan give myndighederne uigendrivelige skriftlige beviser for, at de har behov for international beskyttelse. Da den besluttende myndighed i langt de fleste asylsager skal vurdere forklaringernes og/eller ansøgerens troværdighed ud fra alle de foreliggende oplysninger, er det afgørende for en korrekt vurdering, at ansøgerne i videst muligt omfang har mulighed for at fremlægge disse personligt, dvs. under en samtale.

Muligheden for at udsætte personlige samtaler overlades til medlemsstaternes skøn.

Det har i praksis vist sig, at det i en række tilfælde ikke er nødvendigt med en personlig samtale, og der bør fastsættes regler herom i dette direktiv. De fire undtagelser fra princippet, der er fastsat i stk. 2, bygger på de tilfælde, der er beskrevet i den tidligere artikel 8, stk. 5. Dette anses for at være en udtømmende liste over de tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke er forpligtet til at give ansøgeren mulighed for at deltage i en samtale. I alle andre tilfælde skal medlemsstaterne sørge for, at ansøgeren i det mindste har mulighed for at deltage i en samtale. Om ansøgeren benytter sig af denne mulighed er ikke vigtigt for de formål, der sigtes mod her. Der er derfor indsat et stk. 4, hvori det fastsættes, at det forhold, at der ikke har været afholdt en samtale, ikke forhindrer den besluttende myndighed i at træffe afgørelse; dette sikrer, at processen til fastsættelse af flygtningestatus kan afsluttes i sådanne tilfælde.

For at sikre, at ovennævnte princip kan overholdes, er det nødvendigt med en bestemmelse, som anvendes, hvis de relevante oplysninger af grunde, som ansøgeren ikke er herre over, ikke kan fremlægges under en personlig samtale. I stk. 3 fastsættes det derfor, at i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, andet led, og stk. 2, litra b), c) og d), skal ansøgeren tilbydes mulighed for, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, at fremsætte bemærkninger, som træder i stedet for en personlig samtale, om nødvendigt med bistand fra en advokat eller anden rådgiver og/eller, når der er tale om mindreårige, en repræsentant.

Artikel 11

I artikel 11 samles alle bestemmelserne om kravene til tilrettelæggelsen af den personlige samtale. Stk. 1 gengiver den tidligere artikel 8, stk. 4, uden at ændre ordlyden. Stk. 2 sørger i generelle vendinger for, at personlige samtaler afholdes på betingelser, som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for deres asylmotiver; bl.a. nævnes spørgsmålet om valg af tolk. Dette stykke træder i stedet for den tidligere artikel 8, stk. 7, som blot regulerede det specifikke spørgsmål om opmærksomhed på kønsaspekter under samtalen. Stk. 2, litra b), sidste punktum, giver medlemsstaterne mulighed for af økonomiske grunde at vælge en tolk, der tolker til og fra et mere almindeligt sprog, hvis det ikke skader ansøgerens interesser.

Artikel 12

I denne artikel sondres der mellem to forskellige situationer vedrørende den status, som referatet af den personlige samtale tillægges under proceduren. Den samler og præciserer stk. 2 og 6 i den tidligere artikel 8.

(1) Med stk. 1 indføres der en pligt til at udarbejde et referat af alle personlige samtaler.

(2) For at tage hensyn til princippet om en retfærdig og effektiv procedure fastsættes der i stk. 2 en generel regel om, at medlemsstaterne skal sikre, at ansøgerne i alle tilfælde i rette tid får adgang til referatet af den personlige samtale, som ligger eller vil komme til at ligge til grund for afgørelsen. Dette giver ansøgeren mulighed for at udøve sin ret til at klage eller anke på en passende måde, og det giver klage- og ankeinstanserne mulighed for i givet fald at kontrollere, om afgørelsen hviler på relevante oplysninger. Det skal understreges, at forpligtelsen ikke længere er begrænset til normalproceduren.

(3) Stk. 3 vedrører den specifikke situation i visse medlemsstater, hvor ansøgeren skal godkende indholdet af referatet af den personlige samtale. Når der kræves en sådan godkendelse, skal det sikres, at ansøgeren har mulighed for at få rettet fejloversættelser og misforståelser i referatet. For at sikre, at beslutningsprocessen er effektiv, foreslås der en supplerende bestemmelse, som skal anvendes, hvis ansøgeren nægter at godkende indholdet af referatet af den personlige samtale. Medlemsstaterne skal i så fald alligevel have mulighed for at træffe afgørelse om asylansøgningen.

Artikel 13

Den tidligere artikel 9 (juridisk bistand) opdeles i to artikler.

I artikel 13 fastsættes retten til juridisk bistand under asylproceduren, og i artikel 14 fastsættes advokaters og andre rådgiveres rettigheder. Ved juridisk bistand forstås enhver form for bistand eller repræsentation ydet af en person i forbindelse med behandlingen af asylansøgningen. Den kan ydes af en advokat eller en anden rådgiver, der er kvalificeret til det efter national ret.

I artikel 13 er der tilføjet en række yderligere betingelser, som ansøgeren skal opfylde for at have ret til vederlagsfri juridisk bistand, når der er truffet en negativ afgørelse.

1) I stk. 1 fastsættes hovedreglen om retten til juridisk bistand og repræsentation. Enhver ansøger skal have mulighed for på en effektiv måde at rådføre sig med (i stedet for at kontakte) en advokat eller en anden rådgiver om spørgsmål, der vedrører deres asylansøgninger, i alle faser af proceduren, herunder når der er truffet en negativ afgørelse.

2) I stk. 2 fastsættes reglerne for vederlagsfri juridisk bistand efter en negativ afgørelse. På forslag af visse medlemsstater tilføjes der en række nye betingelser for, hvornår der kan ydes vederlagsfri juridisk bistand, efter at en besluttende myndighed har truffet en negativ afgørelse. For det første skal ansøgerne anmode om en sådan bistand. For det andet kan medlemsstaterne derefter undersøge, om det er nødvendigt at yde vederlagsfri juridisk bistand. En sådan undersøgelse kan omfatte kontrol af, om den pågældende har tilstrækkelige midler, og en vurdering af sagens realitet. Når medlemsstaterne foretager sådanne undersøgelser, bør fællesskabsretten ikke indeholde detaljerede bestemmelser om grunde og procedurer, men blot fastsætte den generelle fremgangsmåde. Det foreslås derfor, at man blot medtager den standard, der er fastlagt i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. For det tredje har medlemsstaterne lov til at begrænse den vederlagsfri juridiske bistand til de advokater eller andre rådgivere, som specifikt i den nationale lovgivning er udpeget til at bistå og/eller repræsentere asylansøgere. Det betyder, at ansøgerne stadig frit kan vælge en advokat eller anden rådgiver, men i så fald ikke længere kan påberåbe sig retten til vederlagsfri juridisk bistand.

Artikel 14

I denne artikel fastsættes der tre rettigheder for advokater eller andre rådgivere, nemlig retten til aktindsigt i ansøgerens sagsakter, retten til at besøge ansøgeren i lukkede områder og retten til at være til stede under en personlig samtale. Rettighederne i stk. 1 og 3 er nye.

1) Advokaten eller rådgiveren skal have adgang til oplysningerne i asylansøgerens sagsakter for i alle situationer at kunne repræsentere sin klients interesser på en ordentlig måde. Denne regel betyder dog ikke, at sådanne personer har adgang til sagens akter når som helst, eller at de har adgang til alle oplysninger. Medlemsstaterne har lov til at bibeholde deres praktiske forholdsregler på dette område. Hvad angår de oplysninger, der indgår i ansøgerens sagsakter, vil medlemsstaterne kun være forpligtet til at give adgang til de oplysninger, som kan forventes behandlet af de myndigheder, der er nævnt i kapitel IV.

   Den tidligere artikel 9, stk. 2, er blevet revideret, så den bedre udtrykker det princip, som ligger til grund for bestemmelsen, og beskriver medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til at give advokater eller andre rådgivere ret til at besøge asylansøgere i lukkede områder. For det første foreslås det nu, at medlemsstaterne kun må begrænse retten til at besøge asylansøgere i lukkede områder, når det er nødvendigt for områdets sikkerhed eller for at sikre en effektiv sagsbehandling. Henvisningen til den juridiske bistands kvalitet erstattes af en henvisning til sikkerheden i de pågældende områder. For at sikre en effektiv behandling af asylansøgninger i lukkede områder, herunder overholdelse af de frister for, hvornår der skal træffes afgørelse, der er fastsat i nationale love eller administrative bestemmelser, kan medlemsstaterne vælge at fastlægge regler for tidspunktet for og varigheden af advokaters eller andre rådgiveres besøg hos asylansøgere. For det andet er denne ret ikke åben for en hvilken som helst advokat eller rådgiver, men begrænset til de advokater og andre rådgivere, som rent faktisk bistår og/eller repræsenterer de ansøgere, der opholder sig i lukkede områder. Endelig tilføjes det på grundlag af Europa-Parlamentets ændringsforslag 34, at begrænsninger, der indføres på grundlag af dette stykke, skal være strengt nødvendige for de beskrevne formål og aldrig må medføre, at retten til juridisk bistand i praksis ophæves.

2) I modsætning til den tidligere artikel 9, stk. 3, udvider denne bestemmelse advokatens eller rådiverens ret til at være til stede under samtaler til også at gælde samtaler under hasteproceduren. Desuden er ordlyden ændret.

Artikel 15

Denne artikel indeholder de nødvendige *supplerende* proceduregarantier for uledsagede mindreårige i overensstemmelse med Wien-handlingsplanen fra december 1998 og resultattavlen.

I stk. 1 specificeres de proceduregarantier, der skal gælde for alle uledsagede mindreårige, uanset hvilken form for procedure deres ansøgning behandles i. Definitionen er ændret (for at tage hensyn til indførelsen af begrebet repræsentant), og det er nødvendigt med en krydshenvisning til artikel 10, stk. 3 (muligheden for ikke at indkalde en mindreårig til en personlig samtale om asylansøgningen). Idéen i det oprindelige forslag om, at den repræsentant, der bistår en uledsaget mindreårige, i givet fald kan drøfte med den uledsagede mindreårige, om det er nødvendigt at fortsætte proceduren, når der ser ud til at være andre muligheder, bibeholdes fuldt ud.

Stk. 2 fokuserer på de betingelser, der skal være opfyldt, når en ansøgning fra en uledsaget mindreårig skal behandles, og når der skal træffes afgørelse om den. Den tidligere artikel 10, stk. 2, og artikel 14, stk. 1, litra c) og d), samles i én bestemmelse. Der fastsættes en minimumsstandard om, at den personlige samtale skal forestås af en person, der har den

nødvendige viden om mindreåriges særlige behov (litra a)). Det gælder også for den embedsmand, der træffer afgørelse om ansøgningen (litra b)).

I stk. 3 fastsættes der to procedurestandarder, som skal anvendes, hvis en medlemsstat anvender lægeundersøgelser til at bestemme uledsagede mindreåriges alder. Litra a) er blevet skåret ned til det væsentlige, nemlig pligten til at informere den uledsagede mindreårige om muligheden for en sådan lægeundersøgelse. Selv om en uledsaget mindreårig kan nægte at lade sig undersøge, bør dette ikke forhindre den besluttende myndighed i at træffe afgørelse om hans ansøgning. For at sikre en retfærdig vurdering foreslås det derfor at indføre en garanti om, at et afslag på ansøgningen ikke udelukkende kan baseres på, at den mindreårige nægter at lade sig undersøge. Denne garanti svarer til den garanti, der gælder, når asylansøgeren nægter at godkende referatet af samtalen, jf. artikel 12, stk. 2. Det er klart, at de metoder, der bruges ved lægeundersøgelser for at bestemme uledsagede mindreåriges alder, skal være sikre og respektere den menneskelige værdighed. Den tidligere artikel 10, stk. 3, litra a), udgår.

Artikel 16

I denne artikel fastlægges der undersøgelsesstandarder, der skal gælde for behandlingen af alle asylansøgninger. De ændringer, der er foretaget i forhold til den tidligere artikel 25, vedrører især ordlyden. Artiklen er imidlertid blevet flyttet fra afdelingen om normalprocedurer i kapitlet om procedurerne for realitetsbehandling til kapitlet om grundlæggende principper og garantier, da sagsbehandlingen i hasteproceduren i overensstemmelse med Rådets konklusioner skal omfatte en realitetsbehandling i lyset af Genève-konventionen. Standarderne finder derfor også fuldt ud anvendelse under hasteproceduren.

Artikel 17

I artikel 17 fastsættes der en minimumsramme for vurderingen af berettigelsen af frihedsberøvelse, men indfaldsvinklen er en anden end i den tidligere artikel 11. I stedet for at opstille en udtømmende liste over frihedsberøvelsesgrunde foreslås det at begrænse anvendelsesområdet for fællesskabslovgivningen i forbindelse med første fase af harmoniseringen til fastsættelse af garantier med hensyn til undtagelserne fra princippet om, at en ansøger ikke må frihedsberøves, alene fordi han er asylansøger. Stk. 1 omfatter to former for garantier, nemlig en generel beskrivelse af formålet med frihedsberøvelse under en asylprocedure og proceduregarantier. Med hensyn til formålet bør medlemsstaterne enten basere de individuelle frihedsberøvelsesgrunde på behovet for en effektiv behandling af en asylansøgning eller forebyggelse af, at ansøgeren forsvinder. Proceduregarantierne skal på den anden side sikre, at frihedsberøvelsen sker efter en procedure, der er fastlagt ved nationale love eller administrative bestemmelser, som sikrer, at hver enkelt beslutning om at frihedsberøve en bestemt asylansøger enten er objektivt nødvendig for en effektiv sagsbehandling eller, hvis der er risiko for, at den pågældende forsvinder, udelukkende er baseret på en vurdering af ansøgerens personlige adfærd. Desuden bør der foretages indledende og efterfølgende prøvelser af beslutningen om frihedsberøvelse. De pågældende domstole skal have den nødvendige kompetence til at prøve beslutninger om frihedsberøvelse i medfør af denne bestemmelse.

På baggrund af praksis i visse medlemsstater indføres der med stk. 2 en mulighed for, at medlemsstaterne kan frihedsberøve asylansøgere i begyndelsen af proceduren, for at der hurtigt kan træffes afgørelse. Tidsgrænsen på to uger tjener som grundlæggende garanti mod misbrug.

Det skal understreges, at anvendelsesområdet for denne artikel er begrænset til den fase, hvor den besluttende myndighed behandler en asylansøgning. Det følger af ordlyden i stk. 1, at den

nationale politik for frihedsberøvelse af andre årsager (national sikkerhed, straffesager mv.) ikke berøres. Desuden kan medlemsstaterne frit fastsætte bestemmelser om frihedsberøvelse i andre faser af proceduren, såsom frihedsberøvelse for at sikre muligheden for udsendelse eller frihedsberøvelse af en asylansøger, som har fået afslag på sin ansøgning.

Artikel 18

For at styrke proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning i EU, foreslås det, at medlemsstaterne kan frihedsberøve en ansøger, der venter på at blive overført til en anden medlemsstat. Denne bestemmelse skal ikke inkorporeres i artikel 17, da det tidsmæssige anvendelsesområde adskiller sig fra de tilfælde, der er omhandlet i artikel 17, idet overførslen til en anden medlemsstat vil finde sted, *efter* at der er givet afslag på at antage ansøgningen til realitetsbehandling. I forslaget til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (KOM(2001) 447 endelig), hedder det, at overførslen skal finde sted inden for seks måneder. I de tilfælde, hvor en ansøger frihedsberøves, skal overførslen fremskyndes. Det foreslås derfor at begrænse frihedsberøvelsen i denne situation til én måned.

Artikel 19

Artikel 19 og 20 udgør en væsentlig tilføjelse til minimumsstandarderne i det oprindelige forslag. De er resultatet af omfattende drøftelser på ekspertniveau om de principper, der er fastlagt i den tidligere artikel 16. Af effektivitetshensyn anses det for afgørende, at der fastlægges klare og præcise standarder for, hvad man skal gøre, når procedurerne afbrydes, enten på grund af eksplicit frafald af ansøgningen (artikel 19) eller af andre årsager (artikel 20). Det beskrives udtømmende, hvilke proceduremæssige muligheder medlemsstaterne har, og der fastsættes en række garantier, der er nødvendige for at sikre en passende behandling af ansøgningerne i disse tilfælde.

Artikel 19 vedrører *eksplicit* frafald af en ansøgning, altså situationer, hvor det er ansøgeren selv, der personligt eller gennem sin advokat eller anden rådgiver skriftligt eller mundtligt frafalder sin ansøgning. Drøftelserne på ekspertniveau viste, at medlemsstaterne har behov for fleksibilitet i disse tilfælde. Direktivet giver derfor medlemsstaterne valget mellem, om de vil afbryde sagsbehandlingen eller afvise ansøgningen, hvis ansøgeren ønsker at frafalde sin ansøgning. Det antages, at der kun kan gives afslag på grundlag af sagens realitet (dvs. et afslag, som gives, fordi ansøgeren ikke har nogen velbegrundet frygt for forfølgelse i Genève-konventionens forstand), hvis den besluttende myndighed har tilstrækkelige oplysninger til at gøre det (i de fleste tilfælde formodentlig først efter den personlige samtale). Hvis behandlingen afbrydes efter frafald, uden at der er truffet afgørelse, skal det anføres i sagens akter som bevis for frafaldet (stk. 2). Dette er vigtigt, hvis ansøgeren senere dukker op og indgiver en ny ansøgning eller ønsker at få sin tidligere ansøgning genoptaget. Denne artikel siger ikke noget om, hvad der sker i sådanne tilfælde. Medlemsstaterne vil være nødt til at behandle ansøgningen i overensstemmelse med de andre standarder. Artikel 38 (retten til effektive retsmidler) indeholder en mekanisme, som kan bruges i den forbindelse.

Artikel 20

Denne artikel drejer sig om den situation, hvor en asylansøger ikke eksplicit frafalder sin ansøgning, men tilsyneladende ikke har nogen interesse i en afgørelse om hans ansøgning. En ansøgers adfærd kan jo godt føre til den konklusion, at han *implicit* ønsker at frafalde eller opgive sin ansøgning, og dette bør anerkendes i direktivet.

I stk. 1 fastsættes de grunde, der kan retfærdiggøre en sådan antagelse om, at en ansøgning er frafaldet eller opgivet. Generelt er der tale om tilfælde af manglende overholdelse (af forpligtelser, frister osv.) eller manglende samarbejde, herunder tilfælde, hvor en person er forsvundet (uden tilladelse). Ligesom i artikel 19, stk. 1, har medlemsstaterne mulighed for enten at træffe afgørelse om at afbryde behandlingen af ansøgningen eller at afvise den.

Stk. 2 drejer sig om, hvad der skal ske, hvis ansøgeren dukker op igen. Uanset de nationale forholdsregler, der måtte være truffet i forbindelse med den slags sager, skal den grundlæggende garanti være, at den pågældende ikke kan udsendes til sit hjemland, før det er fastslået, at han ikke har nogen velbegrundet frygt for forfølgelse. Selv om denne idé ligger til grund for hele direktivet, er den særligt vigtig her, når en individuel sag ikke genoptages. Hvis sagen genoptages, kan medlemsstaterne beslutte at gå videre med sagsbehandlingen på det stadium, hvor den tidligere blev afbrudt, eller de kan vælge at starte forfra. Hvis der ikke er tale om, at sagsbehandlingen er afbrudt, men at der er givet afslag på ansøgningen, og afslaget er blevet endeligt, kan medlemsstaterne anvende den særlige procedure for gentagne ansøgninger, jf. artikel 33 og 34.

Artikel 21

Der er foretaget en række mindre ændringer i ordlyden i første sætning og i litra c). Den oprindelige ordlyd i artikel 17, litra c), er blevet ændret til "at fremlægge sine synspunkter" for at undgå at give indtryk af, at medlemsstaterne er forpligtet til at involvere UNHCR i klage- og ankeprocedurerne på samme måde, som ansøgeren og den besluttende myndighed er involveret i sådanne procedurer.

Artikel 22

I en betragtning anerkendes det, at bestemmelserne i Rådets direktiv 95/47/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger finder anvendelse på fremsendelse af oplysninger i henhold til dette direktiv, og at dette også bør gælde for fremsendelse af oplysninger til UNHCR. Den tidligere artikel 15, stk. 1 og 4, udgår derfor. UNHCR's egen anvendelse af oplysninger er ikke underlagt national ret, men er underlagt strenge fortrolighedsnormer, der er fastlagt af FN's Generalforsamling.

KAPITEL III

Procedurer i første instans

Artikel 23

Artikel 23, som angiver, hvilke procedurer medlemsstaterne kan vælge imellem, er en ny bestemmelse. Den tager hensyn til Rådets konklusioner, hvori det understreges, at direktivet skal indeholde en hasteprocedure for ansøgninger, der ikke kan antages til behandling, og for åbenbart grundløse ansøgninger (tidligere kapitel III og kapitel IV, afdeling 2) og en normalprocedure (tidligere kapitel IV, afdeling 1), og tager desuden hensyn til senere drøftelser om særlige regler for gentagne asylansøgninger og asylansøgninger, der behandles ved de ydre grænser. Fordi der fokuseres på hasteprocedurerne, henhører normalproceduren stadig under medlemsstaternes ansvarsområde med forbehold af bestemmelserne i kapitel II (grundlæggende principper og garantier) og kapitel IV (klage- og ankeadgang).

Artikel 24

Denne artikel, som består af elementer fra tidligere artikel 23 og 29, er blevet forenklet og er blevet ændret betydeligt som følge af Rådets konklusioner. Ordlyden i stk. 1-3 følger konklusionerne.

Det tilføjes i stk. 2, at en forlængelse af fristen kun er gyldig, når den er forkyndt for ansøgeren eller dennes advokat eller anden rådgiver; dermed medtager man formuleringen i den tidligere artikel 24, stk. 3, sidste punktum, og tager hensyn til de ændringer, der er foretaget i den tidligere artikel 7 vedrørende den rolle, som den juridiske bistand spiller med hensyn til at underrette ansøgeren. Denne standard tjener det legitime formål at øge retssikkerheden.

Stk. 3 vedrører konsekvenserne af, at fristerne ikke overholdes. Desuden tilføjes det i overensstemmelse med Rådets konklusioner, at en ansøger, der selv er årsag til, at fristen ikke overholdes, ikke kan påberåbe sig følgerne af den manglende overholdelse af fristen. Denne bestemmelse må kun anvendes i tilfælde af misbrug.

Stk. 4 indfører en særlig mekanisme for en bestemt form for sager, hvor det ikke har været muligt at træffe afgørelse efter hasteproceduren, selv om det *burde* have været tilfældet. Det anerkendes, at fristerne indebærer den risiko, at visse ansøgere fristes til at forhale behandlingen af deres sag, f.eks. ved bevidst at tilbageholde relevante oplysninger for at få deres sag behandlet i normalproceduren, selv om ansøgningen på grundlag af sagens realitet burde behandles i hasteproceduren. Medlemsstaterne bør i nogle af disse tilfælde have mulighed for at betragte en afgørelse om ansøgningen som en afgørelse, der er truffet i hasteproceduren, selv om den ikke er truffet inden fristens udløb. Til det formål skal det fastslås, at ansøgeren a) har tilbageholdt afgørende oplysninger og b) har gjort det *uden rimelig grund og i ond tro*. Artikel 37 i det oprindelige forslag indeholdt en tilsvarende bestemmelse, der dog teknisk set adskilte sig fra den nye bestemmelse ved, at den var anbragt

i kapitlet om klage- og ankeadgang. Det skal understreges, at dette stykke *ikke* finder anvendelse, hvis ansøgeren ikke kunne have fremlagt de pågældende oplysninger tidligere, f.eks. fordi han først modtog den relevante dokumentation efter fire måneder. I sådanne tilfælde vil det være mere hensigtsmæssigt at forlænge fristen.

Stk. 5 fastslår, at ethvert afslag på en ansøgning, som baseres på forslaget til *Dublin II-forordningen*, betragtes som en afgørelse, der er truffet i hasteproceduren, uanset hvilken tidsramme afgørelsen blev truffet inden for.

Artikel 25

I artikel 25 opstilles alle de tilfælde, hvor medlemsstaterne kan afvise at antage en asylansøgning til realitetsbehandling. I kategori a) vedrørende uantagelighed i forbindelse med den procedure, der er indført med Dublin-konventionen, og som snart bliver en del af fællesskabslovgivningen, tilføjes der en henvisning til Norge og Island under hensyntagen til vedtagelsen af *Rådets afgørelse om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge* (Rådets afgørelse af 15. marts 2001 (2001/258/EF)). Desuden ændres ordlyden ("har anerkendt ansvaret" i stedet for "er ansvarlig") i overensstemmelse med ånden i Europa-Parlamentets ændringsforslag 56.

Derudover suppleres kategorierne i den tidligere artikel 18 efter drøftelser med medlemsstaterne med to kategorier, som der er fremsat forslag om i Kommissionens arbejdsdokument om forholdet mellem beskyttelse af den indre sikkerhed og efterlevelse af internationale beskyttelsesforpligtelser og -instrumenter (KOM(2001) 743 endelig). Der er tale om to former for sager, nemlig a) når en international straffedomstol har rejst tiltale mod den person, der har ansøgt om asyl, og b) når der foreligger en begæring om udlevering fra et andet land end ansøgerens hjemland. Der kan være behov for yderligere drøftelser af disse nye grunde.

Artikel 26

Den tidligere artikel 20 er blevet ændret lidt. Det fastsættes, at beskyttelsesniveauet i det første asylland skal stemme overens med de standarder, der er fastsat i folkeretten.

Artikel 27

Den tidligere artikel 21 er uændret med undtagelse af stk. 3, sidste led. I overensstemmelse med Europa-Parlamentets ændringsforslag 58 tilføjes det, at medlemsstaterne skal begrunde enhver ændring i udpegelsen af et land som sikkert tredjeland. Der er foretaget en lignende ændring i den tidligere artikel 30 (nu artikel 30) vedrørende udpegelse af sikre oprindelseslande.

Artikel 28

Der er foretaget en række mindre ændringer i den tidligere artikel 22. For det første udgår henvisningen til "et tidligere ophold" i litra a), da den ikke er nødvendig. For det andet tilføjes ordet "indrejse" for at tage hensyn til den situation, hvor en person aldrig har været i tredjelandet før, men kun har tilknytning eller tæt forbindelse til landet. For det tredje flyttes den tidligere artikel 23, stk. 5, til denne artikel, mens "kan" ændres til "skal" i overensstemmelse med Europa-Parlamentets ændringsforslag 63. På trods af disse ændringer forventes det, at der er behov for yderligere drøftelser.

Artikel 29

Den tidligere artikel om åbenbart grundløse asylansøgninger opdeles i to særskilte artikler, en om afvisning af åbenbart grundløse sager (artikel 29) og en om afvisning af andre sager på

grund af sagens realitet i hasteproceduren (artikel 32). Begrebet "åbenbart grundløs" forudsætter, at en ansøger ikke har bevist, at hans sag ud fra en foreløbig vurdering kan give ret til flygtningestatus; det har forbindelse med, at der ikke er noget retligt grundlag for asylansøgningen. De tre situationer, der er beskrevet i litra a)-c), er eksempler på dette begreb, men det er situationerne i artikel 32 ikke.

På grund af den nye fremgangsmåde i artikel 29 og 32 er det ikke længere nødvendigt at bibeholde undtagelsen i den tidligere artikel 28, stk. 2, litra a) (alternativ flugtmulighed i hjemlandet). Den ændrede fremgangsmåde i forbindelse med undtagelsen i den tidligere artikel 28, stk. 2, litra b), som henviser til udelukkelse fra flygtningestatus, følger af Kommissionens arbejdsdokument om forholdet mellem beskyttelse af den indre sikkerhed og efterlevelse af internationale beskyttelsesforpligtelser og -instrumenter (KOM(2001) 743 endelig).

Artikel 30 og 31

Artikel 30 og 31 (tidligere artikel 30 og 31) fastlægger i fællesskab den foreslåede fælles fremgangsmåde vedrørende sikre oprindelseslande. Fremgangsmåden er uændret, men teksten er omformuleret lidt.

Artikel 32

Artikel 32 gør det klart, at en ansøgning kun kan afvises på grund af sagens realitet i hasteproceduren, hvis det først er fastslået, at asylansøgeren ikke har nogen velbegrundet frygt for forfølgelse i Genève-konventionens forstand. Denne fremgangsmåde stammer fra Rådets konklusioner. Visse former for adfærd hos ansøgeren kan retfærdiggøre et afslag i hasteproceduren, hvis sagen er grundløs. Denne adfærd kan dog ikke i sig selv medføre et afslag på ansøgningen, for ansøgeren kan godt være flygtning trods sin adfærd.

Samtidig har drøftelserne i Rådet om hasteprocedurens karakter medført, at alle de garantier, der var fastsat i forslagets kapitel II, nu også gælder i hasteproceduren. På grund af den anderledes tilgang til begrebet åbenbart grundløs ansøgning og denne væsentlige ændring i bestemmelserne i kapitel II anses det for rimeligt at føje fem nye grunde til listen.

Artikel 33 og 34

I Rådets konklusioner hedder det, at "muligheden for inden for en særlig ramme at behandle asylansøgninger, der indgives, efter at en medlemsstat har afvist en tidligere ansøgning, bør uddybes for at sikre en hurtig behandling af denne type ansøgninger" (II.1.10). Ifølge forslaget til artikel 33 og 34 er det op til medlemsstaterne at afgøre, om de skal have en særlig procedure for gentagne ansøgninger, bestående af en indledende undersøgelse af, om bestemte betingelser er opfyldt (svarende til undersøgelsen af, om en sag kan antages til realitetsbehandling). Hvis betingelserne er opfyldt, skal medlemsstaterne derefter realitetsbehandle ansøgningen i overensstemmelse med standarderne i dette direktiv, jf. kapitel II (i nogle medlemsstater kaldes dette "at indlede en ny procedure"). Når medlemsstaterne har en sådan procedure, skal de standarder, der er fastsat i disse artikler, overholdes. Grundidéen er, at medlemsstaterne, hvis visse betingelser er opfyldt, kan fravige kravene til behandlingen af en første ansøgning (se kapitel II) under den indledende undersøgelse, hvilket kan fremskynde beslutningsprocessen, også med hensyn til udsendelse (se artikel 40, stk. 3). Denne procedure er inspireret af tysk praksis. Det skal understreges, at medlemsstaterne ikke er forpligtet til at vedtage disse regler og kan fortsætte med at behandle gentagne ansøgninger på samme måde som alle andre asylansøgninger. Nogle medlemsstater vil måske foretrække at gøre dette og afvise gentagne ansøgninger som åbenbart grundløse i hasteproceduren, når betingelserne i artikel 30, stk. 2, litra d), er opfyldt.

Artikel 35

I Rådets konklusioner hedder det, at "der endnu ikke er taget stilling til, om direktivet skal anvendes på asylansøgninger, der indgives ved en medlemsstats grænse" (II.1.6). På grundlag af senere drøftelser med medlemsstaterne foreslås der en særlig fremgangsmåde i forbindelse med asylansøgninger, der indgives ved grænsen. Udgangspunktet for denne fremgangsmåde er den nationale lovgivnings forrang og muligheden for at bevare særlige nationale træk ved sådanne procedurer og administrative ordninger.

Men da denne fremgangsmåde giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte et niveau, der er lavere end de fælles procedurestandarder, er det nødvendigt at indføre en såkaldt standstill-klausul. De medlemsstater, der ved vedtagelsen af direktivet allerede har lovgivning om procedurer for ansøgninger, der indgives ved grænserne, kan således fravige minimumsstandarderne i kapitel II med undtagelse af de standarder, der udtrykkeligt er nævnt i denne artikel, men de andre medlemsstater har ikke denne mulighed. Denne exceptionelle ordning er udtryk for den (vanskelige) balancegang mellem de pågældende medlemsstaters behov for at bibeholde en særlig procedure ved grænseovergangsstederne og beskyttelsen af de grundlæggende garantier, som alle asylansøgere bør sikres i hele EU, uanset hvordan de pågældende praktiske foranstaltninger i medlemsstaterne er udformet.

Artikel 36 og 37

Den tidligere artikel 26, som drejer sig om fratagelse eller ophævelse af flygtningestatus som omhandlet i EF-traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra d), er kun blevet ændret for at dække den situation, hvor det er en domstol eller et andet organ og ikke den besluttende myndighed, der træffer afgørelse om fratagelse eller ophævelse.

Udtrykket "fratagelse eller ophævelse" skal også dække "bortfald" af flygtningestatus.

KAPITEL IV

Klage- og ankeadgang

Artikel 38

Rådets konklusioner har været det vigtigste grundlag for en fuldstændig omstrukturering af kapitlet om klage- og ankeadgang. Medlemsstaterne kunne ikke acceptere udgangspunktet for det oprindelige forslag, nemlig at fællesskabslovgivningen om asylprocedurer skulle indeholde bestemmelser om et system med tre instanser, som indebar, at der skulle være mulighed for at indbringe afgørelsen for en klageinstans, hvis art skulle fastlægges af medlemsstaterne, og at alle asylansøgere i medlemsstaterne yderligere skulle have adgang til at indbringe afgørelsen for en domstol. Tidligere artikel 38-40 er således blevet overflødige. Desuden strømlines kapitlet om klage- og ankeadgang, og det skæres ned til det strengt nødvendige. Bestemmelserne i den tidligere artikel 35 om frister for, hvornår klageinstanserne skal træffe afgørelse, og om følgerne af manglende overholdelse af fristerne, den frivillige procedure med automatisk prøvelse i den tidligere artikel 36 og henvisningen til hasteprocedurer for sager ved grænseovergangssteder i den tidligere artikel 34, stk. 5, og artikel 39, stk. 4, udgår.

Det ændrede forslag nøjes med at fastslå princippet om retten til effektive retsmidler for en domstol i stedet for den oprindelige "institutionelle" fremgangsmåde. Princippet defineres i artikel 38, stk. 1, og det udbygges i de resterende stykker i artikel 38 og de andre artikler i dette kapitel. Begrebet "effektive retsmidler for en domstol" er inspireret af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som er baseret på artikel 13 i den europæiske menneskerettighedskonvention (EMRK). Artikel 13 henviser til "effektiv oprejsning for en national myndighed". Chartrets artikel 47 henviser til en uafhængig og upartisk domstol. Beskyttelsen i fællesskabslovgivningen er mere omfattende end beskyttelsen i EMRK, da den garanterer retten til effektive retsmidler for en domstol.

Domstolen har knæsat dette princip i sin retspraksis (sag 222/84, Johnston mod Chief Constable of the Royal Ulster Constabulary, og sag 222/86, Unectef mod Heylens). Ifølge Domstolen finder princippet også anvendelse på medlemsstaterne, når de gennemfører fællesskabslovgivningen. Elementerne "uafhængig og upartisk" er formelle krav til effektive retsmidler og kan anses for at indgå i begrebet "domstol". Ifølge Domstolens retspraksis er der andre krav, som skal være opfyldt, for at retsmidlerne er effektive, såsom kompetence til at stadfæste eller omstøde en afgørelse.

På baggrund af, at Rådet har valgt ikke at pålægge medlemsstaterne at have et system med to ankeinstanser i asylsager, og i lyset af ovennævnte retspraksis må det fastslås, at i de lande, hvor der kun er én ankemulighed, f.eks. i nogle lande i forbindelse med åbenbart grundløse ansøgninger eller ansøgninger, der ikke kan antages til realitetsbehandling, skal ankeinstansen være en domstol. I den henseende kan Kommissionen ikke følge Rådets konklusioner, som omfattede muligheden for at indbringe sagen for en "domstolslignende myndighed".

Princippet om effektive retsmidler for en domstol udelukker ikke medlemsstaterne fra at have en administrativ instans, der er ansvarlig for at behandle en klage, inden sagen indbringes for en domstol. Det betyder, at effektive retsmidler enten kan indebære anke til en domstol eller klage til en administrativ instans efterfulgt af anke til en domstol. Det er dog ikke nødvendigt at angive dette i selve teksten.

I stk. 2 fastslås det, at effektive retsmidler altid skal omfatte muligheden for, at domstolen både behandler realitetsspørgsmål og retlige spørgsmål, uanset om afgørelsen træffes i normalproceduren eller hasteproceduren.

Stk. 3 sikrer, at det altid er muligt at anke afgørelser fra myndighederne i medlemsstaterne om, at en sag ikke kan genoptages, efter at sagsbehandlingen er blevet afbrudt. Tilsvarende skal det være muligt at anke afgørelser vedrørende tidsfrister og forlængelsen heraf i henhold til artikel 24 til en domstol. Litra a) medfører en ret til domstolsprøvelse af afslag på realitetsbehandling af gentagne ansøgninger i overensstemmelse med kapitel II, jf. artikel 33 og 34.

Artikel 39 og 40

Som følge af opfordringen i Rådets konklusioner til at foretage en tilstrækkelig sondring mellem normalproceduren og hasteproceduren foreslås det, at der indføres særskilte artikler om påklage og anke af afgørelser, der træffes efter disse procedurer.

Den vigtigste forskel mellem klage- og ankeproceduren i hasteproceduren og klage- og ankeproceduren i normalproceduren vedrører retten til at forblive på medlemsstatens område, i transitområder i havne eller lufthavne eller ved den pågældende medlemsstats grænse, indtil udfaldet af klagen eller anken foreligger (i det følgende kaldet opsættende virkning). Hvis der er truffet afgørelse i normalproceduren, *antages* det, at klage eller anke automatisk har opsættende virkning (artikel 39, stk. 1; medlemsstaterne kan kun fravige denne bestemmelse i medfør af love eller bestemmelser, som allerede var trådt i kraft på datoen for vedtagelsen af dette direktiv). Selv om denne antagelse også gælder for hasteprocedurer, foreslås der ikke nogen standstill-klausul, og bestemmelserne pålægger blot medlemsstaterne at fastsætte i national lovgivning, i hvilke tilfælde klage eller anke ikke tillægges opsættende virkning (artikel 40, stk. 1).

Den anden forskel vedrører de tilfælde, hvor der kan gøres en undtagelse fra reglen om, at når klage eller anke ikke tillægges (automatisk) opsættende virkning, kan den pågældende ikke udvises, før en domstol har truffet afgørelse om en begæring om, at klagen eller anken alligevel tillægges opsættende virkning i en bestemt sag. Dette følger af det forhold, at der træffes flere forskellige afgørelser under proceduren. Afgørelser, der vedrører undtagelserne i artikel 40, stk. 3, træffes altid i hasteprocedurer.

Artikel 41

I denne artikel samles og ændres stk. 1-4 i den tidligere artikel 34, ifølge hvilke medlemsstaterne af retssikkerhedshensyn på forhånd skal fastsætte regler om frister og om kompetencen for de nationale domstole eller administrative instanser, der er ansvarlige for henholdsvis anke og klage i overensstemmelse med den nye artikel 38. Der er indsat et nyt stk. 2 efter drøftelser om spørgsmålet om frafald eller opgivelse under klageprocedurerne.

KAPITEL V

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Artikel 42

Den tidligere artikel 41 om gennemførelsen af direktivet uden forskelsbehandling ændres for at tage hensyn til ordlyden i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der blev højtideligt proklameret efter vedtagelsen af det oprindelige direktivforslag.

Artikel 43

Den tidligere artikel 42 om sanktioner er uændret.

Artikel 44

Den tidligere artikel 43 om Kommissionens rapport om anvendelsen af direktivet er uændret bortset fra nogle mindre ændringer i ordlyden og i intervallet mellem rapporterne. På grundlag af Europa-Parlamentets ændringsforslag 8 og 101 foreslås det, at der aflægges rapport om anvendelsen af direktivet hvert andet år. Kommissionen støtter denne ændring under forudsætning af, at den ikke skaber præcedens for al fællesskabslovgivning på asylområdet. Den mener, at dette direktiv er særlig vigtigt for det fælles europæiske asylsystem, da procedurereglerne går forud for og udgør en betingelse for udøvelsen af rettigheder i henhold til andre fællesskabsretsakter, såsom forslaget til Rådets direktiv om minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse (KOM(2001) 510 endelig).

Artikel 45

Der indsættes en regel om, at medlemsstaterne skal meddele Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv, og fristen for gennemførelse i national lovgivning ændres.

Artikel 46 og 47

Tidligere artikel 45 og 46 er uændret.

Bilag I

Bilag I ændres for det første på grundlag af Europa-Parlamentets ændringsforslag (nr. 102, 108 og 110). For det andet har Rådet foreslået en række ændringer. I det oprindelige bilag var der ikke taget hensyn til den situation, hvor et land har ratificeret Genève-konventionen, men endnu ikke har indført passede regler. Hvis et sådant land alligevel i praksis konsekvent overholder de standarder, der er fastlagt i Genève-konventionen med hensyn til rettigheder for personer, der har behov for international beskyttelse i konventionens forstand, og dette bekræftes af UNHCR, skal landet kunne få status som sikkert tredjeland.

Hvad angår del II i bilag I, er der indsat en bestemmelse, som betyder, at det eksplicit fastsættes i direktivet, at det for de medlemsstater, som vurderer, om et tredjeland er sikkert, i hvert enkelt tilfælde i stedet for at benytte sig af en liste over sikre tredjelande, ikke er nødvendigt at begrunde hver enkelt afgørelse på den generelle og offentlige måde, der er beskrevet i denne del af bilaget. Der er indsat en tilsvarende bestemmelse i del II i bilag II.

Bilag II

Ændringerne ("*generelt* overholder" erstattes af "*konsekvent* overholder", og "*institutioner*" erstattes af "*strukturer*") følger af Europa-Parlamentets ændringsforslag 111.

2000/0238 (CNS)

Ændret forslag til

RÅDETS DIREKTIV

om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra d),

under henvisning til forslag fra Kommissionen[4],

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet[5],

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg[6],

ud fra følgende betragtninger:

(1) En fælles asylpolitik, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af EU's målsætning om gradvis at etablere et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, der på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Fællesskabet.

(2) Det Europæiske Råds nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, således at non-refoulement-princippet opretholdes, og det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse.

(3) I konklusionerne fra Tammerfors hedder det, at et fælles europæisk asylsystem på kort sigt bør indebære fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure i medlemsstaterne, og at fællesskabsbestemmelserne på længere sigt bør føre til en fælles asylprocedure i Det Europæiske Fællesskab.

(4) Minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus er derfor en første foranstaltning vedrørende asylprocedurer, som dog ikke berører andre foranstaltninger, der skal træffes for at gennemføre traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra d), eller opfylde målsætningen om en fælles asylprocedure, som blev fastlagt i konklusionerne fra Tammerfors.

(5) Hovedformålet med dette direktiv er at indføre minimumsrammer i Det Europæiske Fællesskab for procedurer for fastsættelse af flygtningestatus, som sikrer, at ingen medlemsstat på nogen som helst måde udviser eller udsender en asylansøger til grænserne for territorier, hvor den pågældendes liv eller frihed måtte være truet på

---

4 EFT C […] af […], s. […].
5 EFT C […] af […], s. […].
6 EFT C […] af […], s. […].

grund af vedkommendes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller politiske anskuelser.

(6) Med henblik på at nå dette mål understreges det i Rådets konklusioner vedrørende procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus i medlemsstaterne af 7. december 2001 (som revideret den 18. december 2001), at der er behov for bestemmelser, som sikrer, at asylansøgerne får betydelige garantier med hensyn til beslutningsprocessen, og at afgørelsernes kvalitet er optimal, uden at det bringer målet om effektive procedurer i fare. Disse bestemmelser skal også indeholde minimumsstander for en normalprocedure, gøre det muligt at vedtage eller bibeholde hasteprocedurer og muliggøre en tilstrækkelig sondring mellem disse typer procedurer.

(7) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender som fællesskabsrettens almindelige principper. Dette direktiv tilsigter især, at den menneskelige værdighed, retten til asyl for asylansøgere og de personer, de har forsørgerpligt over for, og beskyttelse i tilfælde af udsendelse, udvisning og udlevering respekteres fuldt ud, således at anvendelsen af chartrets artikel 1, 18 og 19 fremmes.

(8) Dette direktiv skal gennemføres under overholdelse af medlemsstaternes eksisterende internationale forpligtelser i henhold til menneskerettighedsinstrumenterne.

(9) Dette direktiv berører ikke protokollen om asyl for statsborgere i Den Europæiske Unions medlemsstater, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

(10) Asylprocedurerne bør ikke være så langvarige, at det medfører, at personer med behov for international beskyttelse må vente i uvished i en længere periode, inden der træffes afgørelse i deres sager, mens personer, som ikke har behov for beskyttelse, men som ønsker at forblive på medlemsstaternes område, ser en asylansøgning som et middel til at forlænge deres ophold med flere år. Samtidig bør asylprocedurerne omfatte de garantier, der er nødvendige for at sikre, at man korrekt kan identificere dem, der har behov for beskyttelse.

(11) De minimumsstandarder, der er fastsat i dette direktiv, bør derfor gøre det muligt for medlemsstaterne at anvende et hurtigt og enkelt system, hvor asylansøgninger behandles hurtigt og korrekt i overensstemmelse med medlemsstaternes forfatninger og internationale forpligtelser.

(12) Et hurtigt og enkelt system for procedurer i medlemsstaterne kan, hvis der er indført de nødvendige garantier, omfatte én ankeinstans, der skal være en domstol.

(13) For at gøre det muligt at identificere dem, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genève-konventionens artikel 1 A, skal de nødvendige garantier sikre, at alle asylansøgere har effektiv adgang til procedurerne, mulighed for at samarbejde og kommunikere på en passende måde med de kompetente myndigheder, så de kan fremlægge de relevante oplysninger i sagen, og tilstrækkelige proceduregarantier til, at de kan gå videre med sagen i alle faser af proceduren.

(14) På den anden side skal det for at sikre et system med hurtig anerkendelse af de ansøgere, der har behov for beskyttelse som flygtninge efter Genève-konventionens artikel 1 A, fastsættes, at medlemsstaterne skal anvende hasteprocedurer til at behandle en række forskellige kategorier af ansøgninger i overensstemmelse med klare, på forhånd fastsatte kriterier, herunder ansøgninger, som det ikke er nødvendigt at realitetsbehandle, ansøgninger, der ser ud til at være åbenbart grundløse, og

ansøgninger fra personer, hvis ret til indrejse på medlemsstaternes område er ved at blive undersøgt.

(15) Det er af afgørende betydning, at hasteprocedurerne omfatter de garantier, der er nødvendige for at sikre, at tidligere tvivl hos den besluttende myndighed, der fastsætter status, fjernes, således at de personer, der har behov for beskyttelse, stadig kan identificeres korrekt. De bør derfor i princippet indeholde de samme minimumsproceduregarantier og krav til beslutningsprocessen som normalprocedurer, hvis dette er nødvendigt i forbindelse med den pågældende procedure. Standarderne for procedurer for behandling af gentagne ansøgninger, hvor der ikke er fremlagt nye beviser eller argumenter, og for procedurer, hvorved det afgøres, om en asylansøger har ret til at indrejse, står således i et rimeligt forhold til det særlige formål med disse procedurer.

(16) Minimumsproceduregarantierne for alle asylansøgere i alle procedurerne bør bl.a. omfatte adgang til proceduren, retten til at forblive i landet, indtil den besluttende myndighed træffer afgørelse, adgang til tolkebistand ved fremlæggelsen af sagen under samtaler med myndighederne, mulighed for at kommunikere med De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR) eller med en organisation, der arbejder på UNHCR's vegne, retten til passende underretning om en afgørelse, begrundelse af afgørelsen, både hvad realitetsspørgsmål og retlige spørgsmål angår, mulighed for at rådføre sig med en advokat eller anden rådgiver og retten til at blive orienteret om deres retsstilling på afgørende tidspunkter i proceduren på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå.

(17) Der bør endvidere fastsættes specifikke proceduregarantier for personer med særlige behov, såsom uledsagede mindreårige.

(18) Et minimumskrav til beslutningsprocessen i alle procedurerne må være, at afgørelserne træffes på grundlag af sagens realitet af myndigheder, der er kompetente med hensyn til asyl- og flygtningespørgsmål.

(19) De afgørelser, der træffes om en asylansøgning, skal kunne ankes til en domstol, som både behandler realitetsspørgsmål og retlige spørgsmål. Ansøgeren skal have ret til ikke at blive udvist, før en domstol har udtalt sig om den pågældendes ret til at forblive i landet, indtil udfaldet af anken foreligger, undtagen i et begrænset antal tilfælde, der er fastlagt i dette direktiv, herunder hensynet til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

(20) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger[7] finder anvendelse på personoplysninger, der behandles i medfør af dette direktiv. Direktiv 95/46/EF finder også anvendelse på fremsendelse af oplysninger fra medlemsstaterne til UNHCR under udøvelsen af dennes mandat i henhold til Genève-konventionen. En sådan fremsendelse forudsætter, at beskyttelsesniveauet for personoplysninger i UNHCR betragtes som tilstrækkeligt.

(21) Det ligger i minimumsstandarders natur, at medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstige bestemmelser for personer, der anmoder om international beskyttelse fra en medlemsstat, når en sådan anmodning anses for at være begrundet i, at den pågældende er flygtning efter Genève-konventionens artikel 1 A.

---

[7] EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

(22) I denne ånd bør medlemsstaterne tilskyndes til at anvende bestemmelserne i dette direktiv på procedurerne for afgørelser om ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af Genève-konventionen, for personer, som ikke anses for at være flygtninge, særlig under hensyntagen til Rådets direktiv …/… [*Forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse*].

(23) Medlemsstaterne bør indføre sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv.

(24) Anvendelsen af dette direktiv bør evalueres mindst hvert andet år.

(25) I overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og proportionalitet, jf. traktatens artikel 5, kan målene for den påtænkte handling, nemlig indførelse af minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne. De kan derfor på grund af foranstaltningens omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. Dette direktiv omfatter kun, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål, og er ikke mere vidtgående, end hvad der kræves hertil -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastsætte minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

(a) "Genève-konventionen": konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951, som suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967;

(b) "asylansøgning": en ansøgning indgivet af en person, når der er grundlag for at antage, at der er tale om en anmodning om international beskyttelse fra en medlemsstaterne efter Genève-konventionen. Enhver anmodning om international beskyttelse formodes at være en asylansøgning, medmindre den pågældende udtrykkelig anmoder om en anden form for beskyttelse, som der kan ansøges om særskilt;

(c) "ansøger" eller "asylansøger": en person, som har indgivet en asylansøgning, med hensyn til hvilken der endnu ikke er truffet en endelig afgørelse;

(d) "endelig afgørelse": en afgørelse, med hensyn til hvilken alle de retsmidler, der er omhandlet i dette direktiv, er udtømt;

(e) "besluttende myndighed": enhver domstolslignende eller administrativ instans i en medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgninger, og som er kompetent til at træffe afgørelse i første instans i sådanne sager;

(f) "flygtning": en person, som opfylder kravene i Genève-konventionens artikel 1 A, jf. Rådets direktiv .../ ... [*Forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse*];

(g) "flygtningestatus": den status, en medlemsstat tildeler en person, der er flygtning, og som får adgang til den pågældende medlemsstats område som sådan;

(h) "uledsaget mindreårig": en person under 18 år, som ankommer til medlemsstaternes område uden ledsagelse af en voksen, der er ansvarlig for ham ifølge lov eller sædvane, så længe han ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt, eller en mindreårig, der er blevet efterladt uden ledsagelse, efter at han er rejst ind på medlemsstaternes område;

(i) "repræsentant": en person eller en organisation, der repræsenterer en uledsaget mindreårig som værge, en national organisation, der er ansvarlig for den mindreåriges omsorg og trivsel, eller en anden passende repræsentation, der er udpeget til at varetage den mindreåriges tarv;

(j) "frihedsberøvelse": en medlemsstats indespærring af en asylansøger på et begrænset område, hvor ansøgerens bevægelsesfrihed er væsentligt indskrænket;

(k) "fratagelse af flygtningestatus": en afgørelse truffet af en kompetent myndighed om at fratage en person flygtningestatus på grundlag af Genève-konventionens artikel 1 C eller Genève-konventionens artikel 33, stk. 2;

(l) "ophævelse af flygtningestatus": en afgørelse truffet af en kompetent myndighed om at ophæve en persons flygtningestatus med den begrundelse, at der er fremkommet oplysninger om forhold, som viser, at den pågældende slet ikke burde have været anerkendt som flygtning;

(m) "forblive på medlemsstatens område": at forblive ved grænsen til den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet eller behandles, eller i transitområder i lufthavne eller havne i den pågældende medlemsstat eller på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1) Dette direktiv finder anvendelse på alle asylansøgninger, der indgives ved grænsen til medlemsstaterne, i transitområder i havne og lufthavne i medlemsstaterne eller på medlemsstaternes område.

2) Dette direktiv finder ikke anvendelse på anmodninger om diplomatisk eller territorialt asyl, der indgives til medlemsstaternes diplomatiske eller konsulære repræsentationer.

3) Medlemsstaterne kan beslutte at anvende bestemmelserne i dette direktiv på procedurer for behandling af ansøgninger om andre former for beskyttelse end den, der følger af Genève-konventionen, for personer, som ikke kan betragtes som flygtninge.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

Medlemsstaterne kan indføre eller bibeholde gunstigere standarder for procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, hvis disse standarder er forenelige med dette direktiv.

KAPITEL II

Grundlæggende principper og garantier

Artikel 5

Adgang til proceduren

1) Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgninger hverken afvises eller udelukkes fra behandling, alene fordi de ikke er indgivet hurtigst muligt.

2) Medlemsstaterne kan kræve, at asylansøgninger indgives personligt.

3) Medlemsstaterne sikrer, at hver enkelt myndig person har ret til at indgive en særskilt asylansøgning på egne vegne.

   Medlemsstaterne kan dog ved lov fastsætte:

   a) de tilfælde, hvor en mindreårig ikke kan indgive en ansøgning på egne vegne, og hvor ansøgningen skal indgives af en anden person på den mindreåriges vegne,

   b) de tilfælde, hvor ansøgningen fra en uledsaget mindreårig skal indgives af en repræsentant, jf. artikel 15, stk. 1.

4) Medlemsstaterne kan ved lov fastsætte, at en ansøger kan indgive en ansøgning på vegne af de personer, ansøgeren har forsørgerpligt over for, herunder mindreårige. I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at myndige personer, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, og mindreårige, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, og som ikke er omfattet af stk. 3, litra a), samtykker i, at ansøgeren indgiver en ansøgning på deres vegne; i modsat fald skal de have mulighed for at indgive en ansøgning på egne vegne.

   Når en person, som en asylansøger har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning på egne vegne efter at have samtykket i, at der indgives en ansøgning på vedkommendes vegne, kan den nye ansøgning afvises med den begrundelse, at der allerede er indgivet en asylansøgning på vedkommendes vegne.

5) Medlemsstaterne sikrer, at de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv, indledes hurtigst muligt.

6) Medlemsstaterne sørger for, at:

   a) alle myndigheder, der kan forventes at modtage henvendelser fra ansøgeren ved medlemsstatens grænse eller på dens område, har modtaget instrukser om, hvordan de skal håndtere asylansøgninger, herunder instrukser om at videresende ansøgninger og alle relevante oplysninger til den kompetente myndighed til behandling,

   b) personalet i de pågældende myndigheder har modtaget den uddannelse, der er nødvendig for at konstatere, at der er tale om en asylansøgning, og foretage de nødvendige skridt i overensstemmelse med de nævnte instrukser.

Artikel 6

Retten til at forblive i medlemsstaten under behandlingen af ansøgningen

1. Asylansøgere har lov til at forblive på medlemsstatens område, indtil den besluttende myndighed har truffet afgørelse.

2. Medlemsstaterne kan kun gøre en undtagelse fra denne regel, når en ny ansøgning ikke vil blive realitetsbehandlet, jf. artikel 33 og 34.

Artikel 7

Krav til behandlingen af ansøgninger

1) Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndigheds afgørelser om asylansøgninger træffes efter en passende behandling af ansøgningerne. Til det formål sikrer medlemsstaterne, at:

   a) ansøgningerne behandles og afgørelserne træffes individuelt, objektivt og upartisk,

   b) der indhentes præcise og ajourførte oplysninger fra forskellige kilder, herunder oplysninger fra De Forenede Nationers Flygtningehøjkommissær (UNHCR), om den generelle situation i asylansøgernes hjemlande og om nødvendigt i de lande, de er rejst igennem, og at disse oplysninger stilles til rådighed for det personale, der har ansvaret for at behandle ansøgningerne og træffe afgørelse,

   c) det personale, der behandler ansøgningerne og træffer afgørelse, har den nødvendige viden om de relevante standarder, der finder anvendelse inden for asyl- og flygtningeretten.

2) Medlemsstaterne sikrer, at de myndigheder, der er nævnt i kapitel IV, får adgang til de generelle oplysninger, der er nævnt i stk. 1, litra b), og som er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

Artikel 8

Krav til den besluttende myndigheds afgørelser

1) Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser om asylansøgninger meddeles skriftligt.

2) De sikrer også, at de faktiske og retlige grunde anføres i afgørelsen i tilfælde af afslag på ansøgninger, og at der gives skriftlige oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse.

Artikel 9

Garantier for asylansøgere

1) I forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i kapitel III i dette direktiv, sikrer medlemsstaterne, at alle asylansøgere er omfattet af følgende garantier:

   a) De skal informeres om den procedure, der skal følges, og om deres rettigheder og forpligtelser under proceduren, på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå. Oplysningerne skal gives tidligt nok til, at de kan udøve de rettigheder, der er garanteret i dette direktiv, og opfylde de forpligtelser, der er fastsat i artikel 16 og artikel 20, stk. 1.

b) De skal, når det er rimeligt, have stillet en tolk til rådighed, når de forelægger deres sag for de kompetente myndigheder. Medlemsstaterne betragter det som rimeligt at stille en tolk til rådighed, hvis den besluttende myndighed indkalder ansøgeren til en samtale, inden der træffes afgørelse om ansøgningen. I dette tilfælde og i andre tilfælde, hvor de kompetente myndigheder gør brug af en tolk, skal udgifterne til tolkning afholdes af det offentlige.

c) De må ikke nægtes mulighed for at kommunikere med UNHCR eller med en anden organisation, der arbejder på vegne af UNHCR på medlemsstatens område efter aftale med den pågældende medlemsstat.

d) De skal inden for en rimelig frist og på en passende måde underrettes om den besluttende myndigheds afgørelse om deres asylansøgning. Hvis en advokat eller anden rådgiver lovmæssigt repræsenterer ansøgeren, kan medlemsstaterne vælge at underrette denne om afgørelsen i stedet for asylansøgeren.

e) De skal underrettes om den besluttende myndigheds afgørelse på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå, når de ikke bistås eller repræsenteres af en advokat eller en anden rådgiver. De oplysninger, der gives, skal omfatte oplysninger om, hvordan der kan gøres indsigelse mod en negativ afgørelse.

2) Hver af de myndige personer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 4, informeres i fortrolighed om muligheden for at give de kompetente myndigheder oplysninger om asylansøgningen, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse.

Hvad angår procedurerne i kapitel IV sikrer medlemsstaterne, at alle asylansøgere også nyder de garantier, der er nævnt i stk. 1, litra b), c) og d).

Artikel 10

Personer, der indkaldes til personlig samtale

1) Inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, skal asylansøgeren tilbydes en personlig samtale om sin asylansøgning med en person, der i henhold til den nationale lovgivning er kompetent til at forestå en sådan samtale.

Medlemsstaterne kan dog fastsætte, at det ikke er nødvendigt at afholde en samtale med mindreårige under en bestemt alder.

2) Det kan undlades at afholde en personlig samtale, hvis en individuel vurdering viser, at

a) den besluttende myndighed kan træffe en positiv afgørelse på grundlag af de foreliggende bevismidler,

b) den kompetente myndighed mener, at ansøgeren er uegnet eller ude af stand til at deltage i en samtale på grund af omstændigheder, som ansøgeren ikke er herre over. I tvivlstilfælde kan medlemsstaterne kræve en læge- eller psykologerklæring,

c) den kompetente myndighed ikke inden for en rimelig frist kan stille en tolk til rådighed i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, litra b),

d) den kompetente myndighed ikke kan afholde samtalen, fordi ansøgeren uden gyldig grund er udeblevet fra samtalen.

3) I de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, andet led, og stk. 2, litra b), c) og d), skal ansøgeren tilbydes mulighed for, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse, at fremsætte bemærkninger, som træder i stedet for en personlig samtale, om nødvendigt med bistand

fra en advokat eller anden rådgiver og/eller, når der er tale om en mindreårig, en repræsentant.

Hvis der ikke kan afholdes en samtale med ansøgeren, fordi den kompetente myndighed ikke inden for en rimelig frist kan stille en tolk til rådighed i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, litra b), sikrer medlemsstaterne den pågældende vederlagsfri bistand fra en advokat eller anden rådgiver og/eller, når der er tale om en uledsaget mindreårig, en repræsentant, og giver advokaten eller rådgiveren mulighed for, inden der træffes afgørelse, på ansøgerens vegne at fremsætte bemærkninger, som træder i stedet for personlig samtale.

4) Det forhold, at der ikke er afholdt en personlig samtale af en af de grunde, der er nævnt i stk. 2, og at der ikke er modtaget bemærkninger efter stk. 3, forhindrer ikke den besluttende myndighed i at træffe afgørelse om en asylansøgning.

   Det forhold, at der ikke er afholdt en personlig samtale af de grunde, der er nævnt i stk. 2 eller 3, har ikke i sig selv negativ indvirkning på den besluttende myndigheds afgørelse.

Artikel 11

Krav til den personlige samtale

1) En personlig samtale finder normalt sted, uden at der er andre familiemedlemmer til stede.

2) Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at personlige samtaler afholdes under forhold, som giver ansøgerne mulighed for at give en fyldestgørende redegørelse for grundene til deres ansøgning. Til det formål skal medlemsstaterne:

   a) når de udpeger den person, som skal forestå samtalen, og tolken, bestræbe sig på at tage hensyn til de personlige eller generelle omstændigheder i forbindelse med ansøgningen, herunder ansøgerens kulturelle oprindelse eller sårbarhed, for så vidt som det er muligt at gøre dette på forhånd, og den kompetente myndighed har kendskab til de pågældende omstændigheder,

   b) vælge en tolk, der kan sikre en tilfredsstillende kommunikation mellem ansøgeren og den person, der forestår samtalen. Kommunikationen behøver ikke nødvendigvis at finde sted på det sprog, som asylansøgeren foretrækker, hvis der er et andet sprog, som han med rimelighed kan formodes at forstå.

Artikel 12

Den status, som referatet af den personlige samtale tillægges under proceduren

1) Medlemsstaterne sikrer, at der udarbejdes et referat af alle personlige samtaler.

2) Medlemsstaterne sikrer, at ansøgerne i rette tid får adgang til referatet af den personlige samtale, som ligger eller vil komme til at ligge til grund for afgørelsen.

3) Medlemsstaterne kan anmode ansøgeren om at godkende indholdet af referatet af den personlige samtale.

   I så fald sikrer medlemsstaterne, at ansøgeren har mulighed for at anmode om eller foreslå rettelser af fejloversættelser eller misforståelser i referatet.

   Hvis ansøgeren nægter at godkende indholdet af referatet af den personlige samtale, hindrer det ikke den besluttende myndighed i at træffe afgørelse om den pågældendes ansøgning.

Artikel 13

Retten til juridisk bistand og repræsentation

1) Medlemsstaterne giver asylansøgerne mulighed for på en effektiv måde at rådføre sig med en advokat eller anden rådgiver om spørgsmål, der vedrører deres asylansøgninger, i alle faser af proceduren, herunder når der er truffet en negativ afgørelse.

2) Hvis den besluttende myndighed har truffet en negativ afgørelse, sikrer medlemsstaterne, at den juridiske bistand på begæring ydes vederlagsfrit, jf. dog bestemmelserne i dette stykke.

   Medlemsstaterne kan:

   a) vælge kun at stille vederlagsfri juridisk bistand til rådighed for dem, der ikke råder over tilstrækkelige midler, for så vidt som denne bistand er nødvendig for at sikre dem effektiv adgang til domstolsprøvelse,

   b) fastsætte, at vederlagsfri juridisk bistand kun kan ydes af de advokater eller andre rådgivere, som specifikt i den nationale lovgivning er udpeget til at bistå og/eller repræsentere asylansøgere.

Artikel 14

Advokatens eller rådgiverens rettigheder

1) Medlemsstaterne sikrer, at en advokat eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en asylansøger i overensstemmelse med national lovgivning, har adgang til de oplysninger i ansøgerens sagsakter, som kan forventes at blive behandlet af de myndigheder, der er nævnt i kapitel IV.

   Medlemsstaterne sikrer, at den advokat eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en asylansøger, har adgang til lukkede områder med henblik på at besøge ansøgeren. Medlemsstaterne kan kun begrænse mulighederne for at besøge ansøgere i lukkede områder, når en sådan begrænsning i henhold til nationale love eller bestemmelser er objektivt nødvendig for områdets sikkerhed eller for at sikre en effektiv behandling af ansøgningen, og advokatens eller rådgiverens adgang ikke derved begrænses væsentligt eller umuliggøres.

2) Medlemsstaterne sikrer, at den advokat eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer en asylansøger, rettidigt informeres om, hvor og hvornår den personlige samtale, der er omhandlet i artikel 10, 11 og 12, afholdes, og har tilladelse til at være til stede under samtalen.

   Medlemsstaterne fastsætter regler for advokaters eller andre rådgiveres tilstedeværelse under alle andre samtaler under proceduren, uden at dette i øvrigt berører denne artikel eller artikel 15, stk. 1, litra b).

Artikel 15

Garantier for uledsagede mindreårige

1) I forbindelse med alle de procedurer, der er omhandlet i dette direktiv, sørger medlemsstaterne for, at alle uledsagede mindreårige sikres følgende garantier, jf. dog artikel 10 og 12:

a) der skal snarest muligt udpeges en repræsentant, der skal repræsentere og/eller bistå dem i forbindelse med behandlingen af ansøgningen,

b) repræsentanten skal have mulighed for at hjælpe dem med at forberede sig på den personlige samtale. Medlemsstaterne tillader repræsentanten at være til stede under samtalen og stille spørgsmål eller fremsætte bemærkninger.

2) Medlemsstaterne sikrer, at:

a) hvis en uledsaget mindreårig deltager i en personlig samtale om sin asylansøgning i overensstemmelse med artikel 10, 11 og 12, forestås samtalen af en person, der har det nødvendige kendskab til mindreåriges særlige behov,

b) det er en embedsmand, der er uddannet i mindreåriges særlige behov, der træffer afgørelse om ansøgningen fra en uledsaget mindreårig.

3) Medlemsstater, der benytter sig af lægeundersøgelser til at bestemme uledsagede mindreåriges alder, skal sikre, at:

a) uledsagede mindreårige inden behandlingen af deres asylansøgning underrettes om muligheden for aldersbestemmelse gennem en lægeundersøgelse på et sprog, som de med rimelighed kan formodes at forstå,

b) afgørelsen om at afvise en asylansøgning fra en uledsaget mindreårig, som har nægtet at lade sig underkaste denne lægeundersøgelse, ikke udelukkende baseres på denne vægring.

Artikel 16

Fastlæggelse af sagens konkrete omstændigheder under proceduren

1) Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at gøre det muligt for asylansøgeren at opfylde sin pligt til at samarbejde for at hjælpe de kompetente myndigheder med at fastlægge sagens konkrete omstændigheder.

En ansøger anses for at have opfyldt denne pligt, hvis vedkommende har fremlagt alle de konkrete omstændigheder i sin sag, der er relevante for sagsbehandlingen, så fyldestgørende som muligt og underbygget disse med alle de bevismidler, han råder over, tidligt nok til, at den besluttende myndighed kan træffe afgørelse.

2) En asylansøger anses for at have fremlagt alle relevante omstændigheder i sin sag, hvis vedkommende har afgivet forklaringer om sin alder, baggrund, identitet, nationalitet, rejseruter og identitets- og rejsedokumenter og fremlagt grundene til sin frygt for forfølgelse.

Når ansøgeren har bestræbt sig på at underbygge sine erklæringer om de relevante omstændigheder med alle de bevismidler, han råder over, og givet en tilfredsstillende forklaring på en eventuel mangel på bevismidler, vurderer den besluttende myndighed ud fra en vurdering af bevismidlerne, om frygten for forfølgelse er velbegrundet.

3) Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndighed, selv om der måtte mangle bevis for visse af ansøgerens forklaringer, lader tvivlen komme ansøgeren til gode, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) ansøgeren har oprigtigt bestræbt sig på at underbygge sin påstand,

b) alle de bevismidler, ansøgeren råder over, er fremlagt og om muligt kontrolleret,

c) sagsbehandleren skønner, at ansøgerens forklaringer er sammenhængende og troværdige og ikke strider imod alment kendte fakta, der er relevante for den pågældendes sag.

Artikel 17

Frihedsberøvelse i afventning af en afgørelse fra den besluttende myndighed

1) Uden at dette i øvrigt berører artikel 18, frihedsberøver medlemsstaterne ikke en asylansøger, alene fordi hans asylansøgning skal behandles, inden den besluttende myndighed træffer afgørelse.

   Medlemsstaterne kan dog kun frihedsberøve en asylansøger under behandlingen af ansøgningen, hvis frihedsberøvelsen i overensstemmelse med en procedure, der er fastlagt i nationale love eller bestemmelser, er objektivt nødvendig for en effektiv behandling af ansøgningen, eller hvis der i betragtning af ansøgerens personlige adfærd er stor sandsynlighed for, at han forsvinder.

2) Medlemsstaterne kan også frihedsberøve en asylansøger under behandlingen af den pågældendes ansøgning, hvis der er grund til at mene, at en sådan begrænsning af ansøgerens bevægelsesfrihed er nødvendig for, at der hurtigt kan træffes afgørelse. Frihedsberøvelse på dette grundlag kan højst opretholdes i to uger.

3) Medlemsstaterne fastlægger muligheden for en indledende domstolsprøvelse og efterfølgende regelmæssige domstolsprøvelser af beslutningen om frihedsberøvelse af asylansøgere, der frihedsberøves i medfør af stk. 1.

   Medlemsstaterne sikrer, at den domstol, der skal prøve beslutningen om frihedsberøvelse, er kompetent til at prøve, om frihedsberøvelsen er forenelig med bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 18

Frihedsberøvelse efter accept af overtagelse i henhold til Rådets forordning .../...

1) Medlemsstaterne kan frihedsberøve ansøgeren for at forhindre, at han forsvinder eller tager ulovligt ophold, fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret at overtage eller tilbagetage ansøgeren i overensstemmelse med Rådets forordning .../... [*om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne*], indtil ansøgeren overføres til den anden medlemsstat. Frihedsberøvelse på dette grundlag kan højst opretholdes i en måned.

2) Medlemsstaterne sikrer, at den myndighed, der skal prøve beslutningen om frihedsberøvelse, er kompetent til at prøve, om frihedsberøvelsen er lovlig efter bestemmelserne i denne artikel.

Artikel 19

Procedure i tilfælde af frafald af ansøgningen

1) Når en asylansøger eksplicit frafalder sin asylansøgning, sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller, hvis

der foreligger oplysninger, som muliggør dette, at afvise ansøgningen af en anden grund i overensstemmelse med dette direktiv.

2) Medlemsstaterne kan også fastsætte, at den besluttende myndighed kan beslutte at afbryde sagsbehandlingen uden at træffe afgørelse. I så fald sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed anfører dette i sagens akter.

Artikel 20

Procedure i tilfælde af implicit frafald eller opgivelse af ansøgningen

1) Når der er rimelig grund til at antage, at en asylansøger implicit har frafaldet eller opgivet sin asylansøgning, sikrer medlemsstaterne, at den besluttende myndighed træffer afgørelse om enten at afbryde sagsbehandlingen eller, hvis der foreligger oplysninger, som muliggør dette, at afvise ansøgningen af en anden grund i overensstemmelse med dette direktiv.

   Medlemsstaterne kan antage, at ansøgeren implicit har frafaldet eller opgivet sin asylansøgning, når det konstateres, at:

   a) ansøgeren ikke inden for et rimeligt tidsrum har overholdt sin meldepligt eller andre forpligtelser til at kommunikere, ikke har besvaret anmodninger om oplysninger, der er afgørende for den pågældendes ansøgning, jf. artikel 16, eller ikke er mødt op til en personlig samtale, jf. artikel 10, 11 og 12,

   b) ansøgeren er forsvundet eller uden tilladelse har forladt det sted, hvor vedkommende var indkvarteret eller blev holdt frihedsberøvet, uden at have kontaktet den kompetente myndighed inden for et rimeligt tidsrum.

2) Medlemsstaterne sikrer, at en ansøger, der igen melder sig til den kompetente myndighed, efter at der er truffet afgørelse om at afbryde sagsbehandlingen, jf. stk. 1, har ret til at anmode om at få sin sag genoptaget.

   Medlemsstaterne sikrer, at den pågældende ikke udsendes i modstrid med princippet om non-refoulement.

   Medlemsstaterne kan tillade, at den besluttende myndighed genoptager sagsbehandlingen på det stadium, hvor den blev afbrudt.

Artikel 21

UNHCR's rolle

1) Medlemsstaterne giver UNHCR mulighed for:

   a) at besøge asylansøgere, herunder asylansøgere, der er frihedsberøvet eller befinder sig i transitområder i lufthavne eller havne,

   b) at få adgang til oplysninger om individuelle asylansøgninger, om udviklingen i proceduren og om afgørelser, der træffes, forudsat at asylansøgeren indvilger heri,

   c) som led i udførelsen af sine overvågningsopgaver i henhold til Genève-konventionens artikel 35 at fremlægge sine synspunkter om individuelle asylansøgninger for enhver kompetent myndighed i en hvilken som helst fase af proceduren.

2) Stk. 1 finder også anvendelse på en organisation, der arbejder på medlemsstatens område på vegne af UNHCR efter aftale med den pågældende medlemsstat.

Artikel 22

Databeskyttelse

1) Medlemsstaterne må ikke give oplysninger om individuelle asylansøgninger til myndighederne i asylansøgerens hjemland.

2) Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at sikre, at der ikke i forbindelse med behandlingen af en individuel ansøgers sag indhentes oplysninger fra myndighederne i ansøgerens hjemland på en måde, der vil føre til, at det afsløres over for disse myndigheder, at den pågældende har ansøgt om asyl.

KAPITEL III

Procedurer i første instans

Afdeling I

Artikel 23

Formålet med hasteprocedurer

1) Medlemsstaterne kan vedtage eller bibeholde hasteprocedurer med henblik på at:
   a) behandle asylansøgninger, der betragtes som uantagelige i henhold til afdeling II
   b) behandle asylansøgninger, der betragtes som åbenbart grundløse i henhold til afdeling III
   c) behandle grundløse ansøgninger i henhold til afdeling IV
   d) behandle gentagne asylansøgninger i overensstemmelse med bestemmelserne i afdeling V
   e) træffe afgørelse om, hvorvidt asylansøgere skal have tilladelse til at indrejse på en medlemsstats område, i overensstemmelse med afdeling VI.
2) Medlemsstaterne betragter alle andre procedurer for behandling af asylansøgninger som normalprocedurer.

Artikel 24

Tidsfrister i hasteprocedurer

1) Medlemsstaterne sikrer, at den besluttende myndighed træffer afgørelse i hasteproceduren senest tre måneder efter indgivelsen af en asylansøgning.
2) Den tidsfrist, der er nævnt i stk. 1, kan forlænges med tre måneder, hvis der er gyldige grunde til det.

   En forlængelse af fristen i en bestemt sag er kun gyldig, hvis den forkyndes for ansøgeren eller for den advokat eller anden rådgiver, som bistår eller repræsenterer ham.
3) Manglende overholdelse af fristerne i stk. 1 og 2 medfører, at asylansøgningen behandles efter normalproceduren, medmindre medlemsstaterne fastlægger, at en ansøger, som selv er årsag til den manglende overholdelse af de frister, der er nævnt i stk. 1 og 2, ikke kan påberåbe sig følgerne af den manglende overholdelse af fristerne, særlig hvis han ikke afgiver de oplysninger, han med rimelighed kan forventes at fremlægge, jf. artikel 16, eller hvis han udebliver fra en personlig samtale, jf. artikel 10, 11 og 12.
4) Medlemsstaterne kan fastlægge, at en afgørelse anses for at være truffet i hasteproceduren i de tilfælde, hvor det efter udløbet af de tidsfrister, der er nævnt i stk. 1 og 2, kan fastslås, at ansøgeren uden rimelig grund og i ond tro har tilbageholdt oplysninger, som, hvis de havde været kendt i den fase af proceduren, ville have medført, at der var blevet truffet afgørelse i hasteproceduren.
5) Denne artikel finder ikke anvendelse, når en medlemsstaterne anmoder en anden medlemsstat om at overtage en asylansøger i overensstemmelse med Rådets forordning .../... [*om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der*

er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne].

Afdeling II

Artikel 25

Uantagelige ansøgninger

Medlemsstaterne kan afvise at antage en bestemt asylansøgning til behandling, hvis:

a) en anden medlemsstat eller Norge eller Island har anerkendt ansvaret for behandlingen af ansøgningen i overensstemmelse med kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,

b) et land, der ikke er en medlemsstat, i henhold til artikel 26 betragtes som ansøgerens første asylland,

c) et land, der ikke er en medlemsstat, i henhold til artikel 27 og 28 betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren,

d) et andet land end ansøgerens hjemland har fremsat en anmodning om udlevering, og det pågældende land enten er en anden medlemsstat eller et tredjeland, der kan betragtes som et sikkert tredjeland efter principperne i bilag I, forudsat at udleveringen til det pågældende land er lovlig,

e) en international straffedomstol har rejst tiltale mod den pågældende.

Artikel 26

Anvendelse af begrebet første asylland

Et land kan betragtes som en asylansøgers første asylland, hvis asylansøgeren har fået tilladelse til indrejse i det pågældende land som flygtning eller af andre årsager, der berettiger den pågældende til beskyttelse, og asylansøgeren i det pågældende land stadig kan nyde en beskyttelse, der er i overensstemmelse med de relevante folkeretlige standarder.

Artikel 27

Udpegelse af lande som sikre tredjelande

1) Medlemsstaterne kan kun betragte et tredjeland som et sikkert tredjeland i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger, når det sker i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i bilag I.

2) Medlemsstaterne kan bibeholde eller indføre lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre tredjelande ved lov eller administrative bestemmelser. Disse love eller administrative bestemmelser skal være forenelige med artikel 28.

3) Medlemsstater, som på datoen for dette direktivs ikrafttræden har gældende love eller administrative bestemmelser, der udpeger sikre tredjelande, og som ønsker at bibeholde disse love eller administrative bestemmelser, giver Kommissionen meddelelse om disse love eller administrative bestemmelser senest seks måneder efter vedtagelsen af dette direktiv og underretter den straks om enhver senere relevant ændring.

Medlemsstaterne giver hurtigst muligt Kommissionen meddelelse om enhver lov eller administrativ bestemmelse, der udpeger lande som sikre tredjelande, og som indføres efter vedtagelsen af dette direktiv, og underretter den straks om enhver senere relevant ændring.

Medlemsstaterne angiver specifikke grunde til udpegelsen af lande som sikre tredjelande og for senere udelukkelse eller tilføjelse af sådanne lande.

Artikel 28

Anvendelse af begrebet sikkert tredjeland

1) Et land, der ifølge principperne i bilag I er et sikkert tredjeland, kan, uanset eventuelle lister, kun betragtes som et sikkert tredjeland for en bestemt asylansøger, hvis:

   a) ansøgeren enten har forbindelse eller nær tilknytning til landet eller har haft lejlighed til at nyde beskyttelse fra myndighederne i det pågældende land,

   b) der er grund til at formode, at den pågældende ansøger vil få tilladelse til indrejse eller genindrejse i landet, og

   c) der ikke er grund til at formode, at landet ikke er et sikkert tredjeland under hensyntagen til ansøgerens særlige omstændigheder.

2) Når medlemsstaterne fuldbyrder en afgørelse, der hviler på denne artikel, giver de ansøgeren et dokument på tredjelandets sprog, der informerer myndighederne i det pågældende land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

Afdeling III

Artikel 29

Åbenbart grundløse ansøgninger

Medlemsstaterne kan afvise en asylansøgning som værende åbenbart grundløs, hvis den besluttende myndighed har fastslået, at:

a) ansøgeren ved indgivelsen af sin ansøgning og fremlæggelsen af sagens konkrete omstændigheder kun har fremlagt elementer, der tydeligvis ikke er relevante i forhold til Genève-konventionen,

b) ansøgeren kommer fra et sikkert oprindelsesland, jf. artikel 30 og 31,

c) ansøgeren ud fra en foreløbig vurdering er udelukket fra flygtningestatus i henhold til Rådets direktiv .../ .... [*Forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse*].

Artikel 30

Udpegelse af lande som sikre oprindelseslande

1) Medlemsstaterne kan kun betragte et land som et sikkert oprindelsesland i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger, når det sker i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i bilag II.

2) Medlemsstaterne kan bibeholde eller indføre lovgivning, der gør det muligt at udpege sikre oprindelseslande ved lov eller administrative bestemmelser. Sådanne love eller administrative bestemmelser skal være forenelige med artikel 31.

3) Medlemsstater, som på datoen for dette direktivs ikrafttræden har gældende love eller administrative bestemmelser, der udpeger sikre oprindelseslande, og som ønsker at bibeholde disse love eller administrative bestemmelser, giver Kommissionen meddelelse om disse love eller administrative bestemmelser senest seks måneder efter vedtagelsen af dette direktiv og underretter den straks om enhver senere relevant ændring.

   Medlemsstaterne underretter hurtigst muligt Kommissionen om enhver lov eller administrativ bestemmelse, der udpeger lande som sikre oprindelseslande, og som indføres efter vedtagelsen af dette direktiv, og underretter den straks om enhver senere relevant ændring.

   Medlemsstaterne angiver specifikke grunde til udpegelsen af lande som sikre oprindelseslande og for senere udelukkelse eller tilføjelse af sådanne lande.

Artikel 31

Anvendelse af begrebet sikkert oprindelsesland

Et land, der i overensstemmelse med principperne i bilag II er et sikkert oprindelsesland, kan kun betragtes som et sikkert oprindelsesland for en bestemt asylansøger, hvis han er statsborger i det pågældende land, eller, hvis han er statsløs, hvis der er tale om det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og der ikke er grund til at antage, at landet ikke er et sikkert oprindelsesland under hensyntagen til hans særlige omstændigheder.

Afdeling IV

Artikel 32

Andre ansøgninger, der kan behandles i hasteproceduren

Medlemsstaterne kan behandle en asylansøgning i hasteproceduren, hvis:

a) ansøgeren uden gyldig grund har vildledt myndighederne med hensyn til sin identitet og/eller nationalitet ved at fremlægge falske oplysninger eller ved at tilbageholde relevante oplysninger, som kunne have fået negativ indvirkning på afgørelsen,

b) ansøgeren ikke har fremlagt oplysninger, der gør det muligt at fastslå den pågældendes identitet eller nationalitet med rimelig sikkerhed, og der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren i ond tro har tilintetgjort eller bortskaffet et identitets- eller rejsedokument, der ville have medvirket til at fastslå den pågældendes identitet eller nationalitet,

c) ansøgeren bevidst har fremsat falske eller vildledende forklaringer af væsentlig art vedrørende de bevismidler, han har fremlag til støtte for sin asylansøgning,

d) ansøgeren har indgivet en ny ansøgning, der ikke indeholder relevante nye oplysninger om vedkommendes særlige forhold eller om situationen i hjemlandet,

e) ansøgeren uden gyldig grund har undladt at indgive sin ansøgning tidligere, selv om den pågældende havde rigelig mulighed for at gøre det, og udelukkende indgiver en ansøgning for at forsinke eller forhindre fuldbyrdelse af en tidligere eller forestående afgørelse, som ville medføre udsendelse af den pågældende,

f) ansøgeren ikke har opfyldt de forpligtelser, der er omhandlet i artikel 16 og artikel 20, stk. 1,

g) ansøgeren er indrejst ulovligt på medlemsstaternes område eller uden tilladelse har forlænget sit ophold og uden gyldig grund ikke har meldt sig til myndighederne, så snart det var muligt i betragtning af omstændighederne omkring hans indrejse, eller

h) ansøgeren udgør en fare for medlemsstatens sikkerhed eller efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse udgør en fare for samfundet i medlemsstaten.

Ansøgningen kan kun afvises, hvis den besluttende myndighed har fastslået, at ansøgeren ikke her nogen velbegrundet frygt for forfølgelse i henhold til Rådets direktiv .../... .... *[Forslag til Rådets direktiv om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere og statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse]*.

Afdeling V

Artikel 33

Gentagne ansøgninger

1) Medlemsstaterne kan vedtage eller bibeholde en særlig procedure, som medføre, at der skal foretages en indledende undersøgelse, jf. stk. 2, når en person på ny indgiver en asylansøgning:

   a) efter at have frafaldet sin tidligere ansøgning, jf. artikel 19 eller 20, eller

   b) efter at der er truffet endelig afgørelse om den pågældendes tidligere ansøgning.

2) En ny asylansøgning underkastes først en indledende undersøgelse af, om det, efter at den pågældende har frafaldet sin tidligere ansøgning, eller efter at der er truffet endelig afgørelse om den pågældendes ansøgning, kan konstateres, at:

   a) ansøgerens personlige forhold eller retlige situation er ændret,

   b) der er fremkommet nye oplysninger, som viser, at der kunne være truffet en afgørelse, som var gunstigere for ansøgeren,

   c) afgørelsen om en tidligere asylansøgning blev truffet på et forkert eller falsk grundlag, eller

   d) der efter national lovgivning er andre grunde til at realitetsbehandle den nye ansøgning.

   Hvis en af de grunde, der er nævnt i litra a), b), c) og d), finder anvendelse, og ansøgeren uden egen skyld var ude af stand til at gøre de grunde, der er nævnt i dette stykke, gældende under den tidligere procedure, specielt ved at indbringe sagen for en domstol, realitetsbehandles ansøgningen i overensstemmelse med kapitel II.

Artikel 34

Procedureregler

1. Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgere, hvis ansøgning underkastes en indledende undersøgelse, jf. artikel 33, nyder de garantier, der er nævnt i artikel 9.

2. Medlemsstaterne kan i national lovgivning fastsætte regler for den indledende undersøgelse, der er omhandlet i artikel 33. Disse regler kan bl.a.:

a) pålægge ansøgeren at oplyse om konkrete omstændigheder og fremlægge bevismidler, som retfærdiggør, at der indledes en ny procedure,

b) kræve, at ansøgeren fremlægger de nye oplysninger inden for en bestemt frist efter, at den pågældende har fået oplysningerne,

c) tillade, at den indledende undersøgelse udelukkende foretages på et skriftligt grundlag uden en personlig samtale.

Reglerne må ikke gøre det umuligt for en asylansøger at få adgang til en ny procedure eller medføre, at denne adgang i praksis bortfalder eller begrænses væsentligt.

3. Medlemsstaterne sikrer, at:

a) den besluttende myndighed, som har truffet afgørelse om den tidligere ansøgning, er ansvarlig for den indledende behandling,

b) ansøgeren på passende måde underrettes om udfaldet af den indledende undersøgelse og, hvis ansøgningen ikke vil blive realitetsbehandlet, om grundende hertil og om mulighederne for klage eller anke,

c) den besluttende myndighed snarest muligt realitetsbehandler den nye ansøgning i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel II, hvis der foreligger en af de situationer, der er nævnt i artikel 33, stk. 2.

Afdeling VI

Artikel 35

Grænseprocedurer

1) Med forbehold af bestemmelserne i denne artikel kan medlemsstaterne i overensstemmelse med de love eller administrative bestemmelser, der er gældende på datoen for vedtagelsen af dette direktiv, bibeholde specifikke procedurer med henblik på ved grænsen at træffe afgørelse om tilladelse til indrejse på deres område for asylansøgere, der er ankommet og har indgivet en asylansøgning, for så vidt som disse love eller administrative bestemmelser er forenelige med artikel 5, artikel 6, artikel 8, stk. 2, artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 15, 17, 21 og 22.

2) Denne procedure kan også anvendes på asylansøgere, der ankommer til transitområder i lufthavne og havne.

3) Medlemsstaterne sikrer, at lovene eller de administrative bestemmelser indeholder regler for de pågældende specifikke procedurer med hensyn til behandlingen af ansøgningerne og afgørelsen om ansøgningen, adgang til juridisk bistand og repræsentation, proceduren for, varigheden af og betingelserne for frihedsberøvelse og eventuelle tidsfrister.

4) Medlemsstaterne sikrer, at en beslutning om at nægte en person tilladelse til indrejse på en medlemsstats område af en grund, der følger af asylansøgningen, træffes inden for en frist på to uger, idet fristen dog med godkendelse fra en kompetent domstol efter en procedure, der er fastsat ved lov, kan forlænges med højst to uger.

5) Manglende overholdelse af de frister, der er fastsat i stk. 4, medfører, at asylansøgeren får tilladelse til indrejse på medlemsstatens område, således at den pågældendes ansøgning kan behandles i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i dette direktiv.

Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgere, der nægtes tilladelse til indrejse efter denne procedure, nyder de garantier, der er nævnt i kapitel IV.

6) Afslaget på tilladelse til indrejse på medlemsstatens område kan ikke have forrang for afgørelsen om asylansøgningen, medmindre det hviler på et afslag på asylansøgningen efter en realitetsbehandling af sagen foretaget af myndigheder, der er kompetente med hensyn til asyl- og flygtningeretten.

Afdeling VII

Artikel 36

Fratagelse eller ophævelse af flygtningestatus

Medlemsstaterne sikrer, at der kan indledes en undersøgelse med henblik på fratagelse eller ophævelse af en bestemt persons flygtningestatus, når der fremkommer oplysninger, som viser, at der er grund til at tage gyldigheden af hans flygtningestatus op til fornyet overvejelse.

Artikel 37

Procedureregler

1) Når en besluttende myndighed i en medlemsstat tager en flygtnings ret til flygtningestatus op til fornyet overvejelse, behandles spørgsmålet om bortfald eller fratagelse af flygtningestatus i normalproceduren i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.

   Når en domstol eller et andet organ i en medlemsstat tager en flygtnings ret til flygtningestatus op til fornyet overvejelse, behandles spørgsmålet om bortfald eller fratagelse af flygtningestatus på de samme betingelser som prøvelsen af afgørelser, der er truffet i normalproceduren.

2) Medlemsstaterne kan fravige artikel 9-12, når det er teknisk umuligt for den kompetente myndighed at overholde bestemmelserne i de pågældende artikler.

KAPITEL IV

Klage- og ankeadgang

Artikel 38

Retten til effektive retsmidler for en domstol

1) Medlemsstaterne sikrer, at asylansøgere har ret til effektive retsmidler for en domstol med hensyn til en afgørelse, der er truffet om deres asylansøgning.

2) Medlemsstaterne sikrer, at de effektive retsmidler, der er nævnt i stk. 1, omfatter muligheden for behandling af både realitetsspørgsmål og retlige spørgsmål.

3) Medlemsstaterne sikrer, at:

   (a) et afslag på genoptagelse af behandlingen af en ansøgning, efter at den er afbrudt i medfør af artikel 19 og 20, og

   (b) en forlængelse af den frist, der er fastsat i artikel 24,

også kan underkastes domstolsprøvelse.

Artikel 39

Klage- og ankeprocedurer vedrørende afgørelser truffet i normalproceduren

1) Medlemsstaterne tillader asylansøgere, der anker en afgørelse, der er truffet efter normalproceduren, til en domstol, at forblive på den pågældende medlemsstats område, mens de afventer sagens udfald. Medlemsstaterne tillader også asylansøgere, der påklager en afgørelse, der er truffet i normalproceduren, til et administrativt organ, inden sagen ankes til en domstol, at forblive på den pågældende medlemsstats område, mens de afventer sagens udfald.

2) Medlemsstaterne kan fravige stk. 1 i medfør af love eller administrative bestemmelser, der er gældende på datoen for vedtagelsen af dette direktiv.

3) Når det er fastsat i national lovgivning, at en asylansøger ikke har ret til at forblive på den pågældende medlemsstats område, indtil udfaldet af anken eller klagen foreligger, sikrer medlemsstaterne, at domstolen har kompetence til enten på begæring af ansøgeren eller ex officio at afgøre, om ansøgeren under hensyntagen til sagens særlige omstændigheder kan forblive på den pågældende medlemsstats område.

4) Udvisning må ikke ske, før domstolen har truffet afgørelse om den sag, der er nævnt i stk. 3. Medlemsstaterne kan vedtage en undtagelse herfra, når det er besluttet, at asylansøgeren på grund af hensynet til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden er udelukket fra at forblive på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 40

Klage- og ankeprocedurer vedrørende afgørelser truffet i hasteproceduren

1) Medlemsstaterne fastsætter i national lovgivning bestemmelser om, i hvilke tilfælde asylansøgere, der anker eller påklager en afgørelse, der er truffet i hasteproceduren, til en

domstol eller en administrativ myndighed, ikke har lov til at forblive på den pågældende medlemsstats område, mens de afventer sagens udfald.

2) I sådanne tilfælde sikrer medlemsstaterne, at en domstol har kompetence til enten på begæring af ansøgeren eller ex officio at afgøre, om denne asylansøger i betragtning af sagens særlige omstændigheder kan forblive på den pågældende medlemsstats område.

3) Udvisning må ikke finde sted, før domstolen har udtalt sig om den sag, der er nævnt i stk. 2. Medlemsstaterne kan vedtage undtagelser herfra i følgende tilfælde:

   a) når det er besluttet, at en asylansøgning ikke kan antages til behandling, jf. artikel 25,

   b) når en domstol allerede har afvist en anmodning fra den pågældende asylansøger om tilladelse til at forblive på den pågældende medlemsstats område, og det er besluttet, at der ikke siden afvisningen er fremlagt nye relevante oplysninger vedrørende ansøgerens særlige forhold eller hans hjemland,

   c) når en ny ansøgning ikke vil blive realitetsbehandlet i overensstemmelse med kapitel II, jf. artikel 33,

   d) når det er besluttet, at asylansøgeren på grund af hensynet til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden er udelukket fra at forblive ved grænsen til den pågældende medlemsstat, i transitområder i lufthavne eller havne i den pågældende medlemsstat eller på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 41

Frister for og omfang af sagsbehandlingen ved klage eller anke

1. Medlemsstaterne:

   a) fastsætter rimelige frister for indgivelse af anke og i givet fald indgivelse af klage; der kan fastsættes kortere frister for indgivelse af anke i forbindelse med afgørelser, der er truffet i hasteproceduren,

   b) fastsætter alle andre nødvendige regler for indgivelse anke og i givet fald indgivelse af klage,

   c) tildeler domstolen beføjelser til at stadfæste eller omstøde den besluttende myndigheds afgørelse eller beføjelser til begge dele,

   d) fastsætter regler om, at domstolen, hvis den omstøder en afgørelse, enten skal hjemvise sagen til den besluttende myndighed med henblik på en ny afgørelse eller selv skal træffe afgørelse om ansøgningens substans.

2. Medlemsstaterne fastsætter betingelserne for, hvornår det kan antages, at en ansøger implicit har frafaldet eller opgivet sin klage eller anke, samt regler for den procedure, der skal følges i sådanne tilfælde.

KAPITEL V

Almindelige og afsluttende bestemmelser

Artikel 42

Ikke-forskelsbehandling

Medlemsstaterne gennemfører dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe, helbredstilstand, hudfarve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 43

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer enhver fornøden foranstaltning til at sikre, at de håndhæves. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest på den dato, der er nævnt i artikel 45, Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser, og underretter den straks om enhver senere ændring af bestemmelserne.

Artikel 44

Rapport

Senest to år efter den i artikel 45 fastsatte dato aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender Kommissionen alle de oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport. Efter fremlæggelsen af denne rapport aflægger Kommissionen mindst hvert andet år rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af dette direktiv i medlemsstaterne.

Artikel 45

Gennemførelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 2005. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 46

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Artikel 47

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

PRINCIPPER FOR UDPEGELSE AF SIKRE TREDJELANDE

I. Betingelser for udpegelse

Et land betragtes som et sikkert tredjeland, hvis det opfylder følgende to betingelser, for så vidt angår de udenlandske statsborgere eller statsløse personer, som udpegelsen gælder for:

A. det overholder konsekvent folkerettens standarder for beskyttelse af flygtninge,

B. det overholder konsekvent de grundlæggende standarder i den internationale menneskeret, som ikke kan fraviges under krig eller anden offentlig faretilstand, der truer nationens eksistens.

A. Folkerettens standarder for beskyttelse af flygtninge

1) Et sikkert tredjeland er ethvert land, som har ratificeret Genève-konventionen, overholder denne konventions bestemmelser om rettigheder for personer, der anerkendes og gives tilladelse til indrejse som flygtninge, og har indført en asylprocedure for personer, der ønsker at blive anerkendt og få tilladelse til indrejse som flygtninge, i overensstemmelse med følgende principper:

   - Asylproceduren er lovfæstet.
   - Afgørelser om asylansøgninger træffes objektivt og upartisk.
   - Asylansøgere har lov til at forblive ved landets grænse eller på dets område, så længe der ikke er truffet afgørelse om deres asylansøgning.
   - Asylansøgere har ret til en personlig samtale, om nødvendigt med bistand fra en tolk.
   - Asylansøgere nægtes ikke mulighed for at kommunikere med UNHCR eller andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR efter aftale med det pågældende land.
   - Der er mulighed for at indbringe afgørelsen om hver enkelt asylansøgning for en højere administrativ myndighed eller en domstol, eller der findes en effektiv mulighed for at få afgørelsen prøvet.
   - UNHCR eller andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR efter aftale med det pågældende land, har generelt ret til at besøge asylansøgere og kan anmode myndighederne om oplysninger om individuelle ansøgninger, udviklingen i proceduren og de afgørelser, der træffes, og kan under udøvelsen af det overvågningsansvar, der påhviler dem efter Genève-konventionens artikel 35, rette henvendelse til disse myndigheder angående individuelle asylansøgninger.

2) Uanset ovenstående kan et land, der ikke har ratificeret Genève-konventionen, stadig betragtes som et sikkert tredjeland, hvis:

   - det konsekvent overholder princippet om non-refoulement som fastlagt i OAU's konvention af 10. september 1969 om specifikke aspekter af flygtningeproblemer i Afrika og har indført en procedure, der overholder ovennævnte principper, for personer, der anmoder om asyl, eller
   - det har fulgt konklusionerne i Cartagena-deklarationen om flygtninge af 19.–22. november 1984, således at det sikres, at de nationale love og administrative bestemmelser afspejler Genève-konventionens principper og kriterier, og at der indføres en minimumsstandard for behandling af flygtninge, eller

- det ikke desto mindre i praksis konsekvent overholder de standarder, der er fastlagt i Genève-konventionen med hensyn til rettigheder for personer, der har behov for international beskyttelse, som defineret i denne konvention, og har indført en procedure for personer, der søger beskyttelse, der er i overensstemmelse med ovennævnte principper, eller
- det som bekræftet af UNHCR på anden måde imødekommer disse personers behov for international beskyttelse, enten gennem samarbejde med UNHCR eller med andre organisationer, der arbejder på vegne af UNHCR, eller på andre måder, der af UNHCR anses for at være egnede til dette formål.

I forbindelse med del A er et sikkert tredjeland også et land, der har ratificeret Genève-konventionen, og som, skønt det (endnu) ikke har indført en procedure i overensstemmelse med principperne i punkt 1), alligevel i praksis konsekvent overholder Genève-konventionens standarder for de rettigheder, der tilkommer personer, der har behov for international beskyttelse i Genève-konventionens forstand som bekræftet af UNHCR.

B. Den internationale menneskerets grundlæggende standarder

1) Ethvert land, som har ratificeret enten den europæiske konvention fra 1950 til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (i det følgende kaldet den europæiske menneskerettighedskonvention) eller både den internationale konvention fra 1966 om borgerlige og politiske rettigheder og konventionen fra 1984 om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (i det følgende kaldet torturkonventionen), og som konsekvent overholder de standarder, der er er fastsat deri, hvad angår retten til livet, frihed for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, frihed for slaveri og trældom, forbud mod strafferetlige bestemmelser med tilbagevirkende kraft, retten til at blive anerkendt som retssubjekt, frihed for fængsling blot som følge af manglende evne til at opfylde en kontraktmæssig forpligtelse og retten til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed.
2) Overholdelse af standarderne med henblik på udpegelse som sikkert tredjeland indebærer også, at det pågældende land skal sørge for effektive retsmidler, der sikrer, at sådanne udenlandske statsborgere eller statsløse ikke udsendes i strid med den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 3 eller artikel 7 i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og torturkonventionens artikel 3.

II. Udpegelsesprocedure

Enhver generel vurdering af overholdelsen af disse standarder med henblik på udpegelse af et land som et sikkert tredjeland generelt eller specifikt for bestemte udenlandske statsborgere eller statsløse skal baseres på en række informationskilder, herunder for eksempel rapporter fra diplomatiske repræsentationer, internationale organisationer og ikke-statslige organisationer samt presserapporter. Medlemsstaterne kan specielt tage hensyn til oplysninger fra UNHCR.

Rapporten om den generelle vurdering skal være offentligt tilgængelig.

Når medlemsstaterne i en individuel afgørelse udelukkende vurderer, om et tredjeland er sikkert hvad angår en bestemt ansøger, er det ikke nødvendigt at begrunde afgørelsen ud fra en generel vurdering, jf. ovenfor.

BILAG II

PRINCIPPER FOR UDPEGELSE AF SIKRE OPRINDELSESLANDE

I. Betingelser for udpegelse

Et land betragtes som et sikkert oprindelsesland, hvis det konsekvent overholder de grundlæggende standarder i den internationale menneskeret, som ikke kan fraviges under krig eller anden offentlig faretilstand, der truer nationens eksistens, og det:

A. har demokratiske strukturer, og følgende rettigheder konsekvent overholdes i landet: retten til at tænke frit og til samvittigheds- og religionsfrihed, retten til ytringsfrihed, retten til frit at deltage i fredelige forsamlinger, retten til foreningsfrihed, herunder retten til at oprette og slutte sig til fagforeninger, og retten til at deltage i sit lands styre enten direkte eller gennem frit valgte repræsentanter,

B. tillader, at internationale organisationer og NGO'er fører tilsyn med overholdelsen af menneskerettighederne,

C. er et retssamfund, og følgende rettigheder konsekvent overholdes i landet: retten til frihed og personlig sikkerhed, retten til at blive anerkendt som retssubjekt og lighed for loven,

D. råder over generelt effektive retsmidler mod krænkelser af disse borgerlige og politiske rettigheder og i givet fald ekstraordinære retsmidler,

E. er et stabilt land.

II. Udpegelsesprocedure

Enhver generel vurdering af overholdelsen af disse standarder med henblik på udpegelse af et land som et sikkert oprindelsesland skal baseres på en række informationskilder, herunder f.eks. rapporter fra diplomatiske repræsentationer, internationale organisationer og ikke-statslige organisationer samt presserapporter. Medlemsstaterne kan specielt tage hensyn til oplysninger fra UNHCR.

Rapporten om den generelle vurdering skal være offentligt tilgængelig.

Når medlemsstaterne i en individuel afgørelse udelukkende vurderer, om et oprindelsesland er sikkert hvad angår en bestemt ansøger, er det ikke nødvendigt at begrunde afgørelsen ud fra en generel vurdering, jf. ovenfor.

FINANSIERINGSOVERSIGT TIL FORSLAGET

Politikområde: RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER

Aktiviteter: Asyl og indvandring

TITEL: ÆNDRET FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV OM MINIMUMSSTANDARDER FOR PROCEDURER I MEDLEMSSTATERNE FOR TILDELING OG FRATAGELSE AF FLYGTNINGESTATUS

1. BUDGETPOST

A0 7030 (møder)

2. SAMLEDE TAL

2.1 Samlet rammebevilling (del B): ... mio. EUR som forpligtelsesbevilling

2.2 Gennemførelsesperiode:

2001 – september-2006

2.3 Samlet flerårigt skøn over udgifterne

(a) Forfaldsplan for forpligtelses- og betalingsbevillinger (finansieringstilskud) *(jf. punkt 6.1.1)*

Mio. EUR (3 decimaler)

	År n	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5 ff.	I alt
Forpligtelser							
Betalinger							

(b) Teknisk og administrativ bistand og støtteudgifter *(jf. punkt 6.1.2)*

Forpligtelser							
Betalinger							

a+b i alt							
Forpligtelser							
Betalinger							

(c) Personale- og andre driftsudgifters samlede budgetvirkninger *(jf. punkt 7.2 og 7.3)*

Forpligtelser/ Betalinger	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175

a+b+c i alt							
Forpligtelser	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175
Betalinger	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,029	0,175

2.4 Forenelighed med den finansielle programmering og de finansielle overslag

X Forslaget er foreneligt med den gældende finansielle programmering.

2.5 Virkninger for budgettets indtægtsside[1]

X Ingen (vedrører tekniske aspekter ved en foranstaltnings gennemførelse)

Bemærk: Alle oplysninger og bemærkninger om beregningsmetoden for virkningerne på indtægtssiden skal vedlægges i et særskilt bilag.

Mio. EUR (1 decimal)

		Forud for aktionen (år n-1)	Efter aktionens iværksættelse					
Budgetpost	Indtægter		År n	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5
	a) Indtægter i faste priser							
	b) Ændringer i indtægterne	*Δ*						

(Angiv her hver af de berørte budgetposter, og indsæt det nødvendige antal rækker i tabellen, hvis virkningen gør sig gældende for flere budgetposter.)

3. BUDGETSPECIFIKATIONER

Udgifternes art		**Nye**	**EFTA-deltagelse**	**Kandidat-landenes deltagelse**	**Udgifts-område i de finansielle overslag**
OU/IOU	OB/IOB	JA/NEJ	JA/NEJ	JA/NEJ	**Nr.**

4. RETSGRUNDLAG

EF-traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra d).

[1] Nærmere oplysninger i særskilt orienterende dokument.

5. BESKRIVELSE OG BEGRUNDELSE

5.1 Behov for EU-foranstaltninger[2]

5.1.1 Mål

Formålet med direktivet er at indføre minimumsstandarder på fællesskabsplan for asylprocedurer i medlemsstaterne med henblik på tildeling eller fratagelse af flygtningestatus.

Forslaget er et af fællesskabsinitiativerne på asylområdet med henblik på at etablere en fælles europæisk asylordning. Som anført i punkt 15 i formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde i Tammerfors i oktober 1999 bør fællesskabsbestemmelserne på længere sigt føre til en fælles asylprocedure i hele EU, idet minimumsstandarder for procedurerne i medlemsstaterne blot er det første skridt mod en yderligere harmonisering af procedurereglerne. Det anføres i Kommissionens meddelelse om asyl fra november 2000, at det ved afslutningen den første fase, hvor dette forslag fremsættes, uanset resultatet vil være nødvendigt at undersøge, om der kan etableres mekanismer, hvorved de eventuelle forskelle, der måtte bestå, kan korrigeres, sådan at faren for en afvigende fortolkning af EF-standarderne forebygges.

5.1.2 Dispositioner, der er truffet på grundlag af forhåndsevalueringen

Ingen.

5.1.3 Dispositioner, der er truffet på grundlag af den efterfølgende evaluering

Ingen.

5.2 Indsatsområder og nærmere bestemmelser for støtten

Kommissionen agter at nedsætte et kontaktudvalg i forbindelse med direktivet.

Der er følgende grunde til at nedsætte et udvalg. For det første skal udvalget hjælpe medlemsstaterne med at implementere minimumsstandarderne på en fremadskuende og samordnende måde. For det andet skal det være et forum for de medlemsstater, der i fællesskab ønsker at gå videre end minimumsstandarderne i denne fase af harmoniseringsprocessen, særlig med hensyn til at koordinere udpegelsen af sikre tredjelande og sikre oprindelseslande. For det tredje skal det bidrage til at fjerne hindringerne for en fælles asylprocedure og skabe de nødvendige betingelser for at realisere det mål, der blev opstillet af Det Europæiske Råd i Tammerfors.

Udvalget kan således fremme en yderligere tilnærmelse af asylpolitikken fremover, og det kan forberede overgangen fra minimumsstandarder for procedurer til en fælles procedure.

I perioden indtil 1. januar 2005 skal kontaktudvalget mødes tre gange om året for at forberede gennemførelsen af direktivet, og derefter skal det mødes to eller tre gange om året for at lette drøftelserne mellem medlemsstaterne om yderligere standarder mv.

5.3 Gennemførelsesmetoder

Ingen.

6. FINANSIELLE VIRKNINGER

6.1 Samlede finansielle virkninger for budgettets del B (hele programperioden)

(Beregningsmetoden for de samlede beløb i nedenstående tabel skal fremgå af fordelingen i tabel 6.2.)

---

[2] Nærmere oplysninger i særskilt orienterende dokument.

6.1.1 Finansieringsstøtte

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (3 decimaler)

Fordeling	År n	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5 ff.	I alt
Aktion 1							
Aktion 2							
Osv.							
I ALT							

6.1.2 Teknisk og administrativ bistand, støtteudgifter og IT-udgifter (forpligtelsesbevillinger)

	År n	n+1	n+2	n+3	n+4	n+5 ff.	I alt
1) Teknisk og administrativ bistand:							
a) Teknisk bistand:							
b) Anden teknisk og administrativ bistand: - intern: - ekstern: *Heraf til opbygning og vedligeholdelse af administrative edb-systemer*							
1 i alt							
2) Støtteudgifter:							
a) Undersøgelser:							
b) Ekspertmøder:							
c) Informations- og publikationsvirksomhed							
2 i alt							

I ALT							

6.2 Beregning af omkostningerne pr. foranstaltning i budgettets del B (hele programperioden)[3]

(Når der er flere aktioner, skal der for de konkrete foranstaltninger under hver aktion gives de oplysninger, der er nødvendige for at anslå arbejdets omfang og omkostninger.)

Forpligtelsesbevillinger i mio. EUR (3 decimaler)

Fordeling	Type resultater (projekter, dossierer ...)	Antal resultater (i alt år 1...n)	Gennemsnitlige enheds-omkostninger	Samlede omkostninger (i alt år 1...n)
	1	2	3	4=(2X3)
Aktion 1				
- Foranstaltning 1				
- Foranstaltning 2				
Aktion 2				
- Foranstaltning 1				
- Foranstaltning 2				
- Foranstaltning 3				
Osv.				
SAMLEDE OMKOSTNINGER				

Om nødvendigt forklares beregningsmetoden.

7. VIRKNINGER FOR PERSONALERESSOURCER OG ADMINISTRATIONS-UDGIFTER

7.1 Personalemæssige virkninger

Stillingstyper	Eksisterende og/eller nyt personale til forvaltning af foranstaltningen	I alt	Opgavebeskrivelse

[3] Nærmere oplysninger i særskilt orienterede dokument.

		Faste stillinger	Midlertidige stillinger		
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A B C				*Om nødvendigt kan der vedlægges en mere fuldstændig opgavebeskrivelse.*
Andre personaleressourcer					
I alt					

7.2 Samlede finansielle virkninger af personaleforbruget

Arten af personaleressourcer	Beløb i EUR	Beregningsmetode*
Tjenestemænd Midlertidigt ansatte		
Andre personaleressourcer (oplys budgetpost)		
I alt		

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolvmånedersperiode.

Behovene for personale- og administrationsressourcer skal dækkes inden for den tildeling, der bevilges til det forvaltende GD inden for rammerne af den årlige bevillingsprocedure.

7.3 Andre administrative udgifter som følge af foranstaltningen

Budgetpost (nummer og betegnelse)	Beløb i EUR	Beregningsmetode
Samlet bevilling (Afsnit A7) A07030 - Møder	29 250	3 møder om året til en gennemsnitlig omkostning af 9 750 EUR (15 x 650 EUR) pr. møde
Informationssystemer (A-5001/A-4300)		
Andre udgifter - del A		
I alt	29 250	

Beløbene modsvarer de samlede udgifter i en tolvmåneders periode.

I.	Samlet årligt beløb (7.2 + 7.3)	29 250 EUR
II.	Foranstaltningens varighed	6 år
III.	Foranstaltningens samlede omkostninger (I x II)	175 500 EUR

8. RESULTATOPFØLGNING OG EVALUERING

8.1 Resultatopfølgningssystem

Hvert andet år skal Kommissionen aflægge rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om direktivets anvendelse.

8.2 Hvordan og hvor ofte skal der evalueres?

Ikke relevant.

9. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Ingen.